

1

*You don't know love till it feels like you died when
it's missing*

It leaves you blind with no vision

You don't know love...¹

เสียงเพลงจังหวะหนักๆ ดังลอดไปตามลำโพงขนาดใหญ่ที่ติดตั้งไปทั่วสนาม พลอยช่วยให้บรรยากาศในสนามแข่งรถ ‘แบล็ค-ครอสส์’ ไม่เงียบเหงาจนเกินไปนัก แต่นั่นกลับช่วยทำให้คิวเรียวยาวที่ขมวดเป็นปมคลายออกจากกันได้

แดนดี เทรเวน หรือ สรินทรา เทรเวน ค่อยๆ เคลื่อนรถคันงามของเธอเข้ามาในสนามแข่ง กวาดสายตามองไปทั่วทั้งสนาม ที่เธอเพิ่งได้ข่าวว่าโดนลอบวางระเบิดไปเมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อนอย่างสงสัยใคร่รู้

“ไม่ยากี่ว่าจะซ่อมได้เร็วขนาดนี้” คุณหนูเตรเวนพูดกับตัวเองเมื่อเห็นว่าภายในสนามแข่งแห่งนี้ไม่ได้ดูเหมือนเพิ่งผ่านเหตุการณ์ลอบวางระเบิดไปเลยสักนิด ออกจะหรูหราและมีبودีการ์ดเพียบ “อีตา

¹ เพลง “You Don't Know Love” ศิลปิน Olly Murs

แบล็คครอสส์คนนี้คงประสาตกิน ถึงได้จ้างคนอารักขามาเป็นร้อยๆ” แสندیบ่นกับตัวเองแล้วพานอย่ypadพิงไปถึงเจ้าของสนาม ที่ใครๆ ต่างเรียกเขาว่า ‘ตาคนเห็นแก่ตัววิกเตอร์’

รถสี่ล้อที่ปลูกสิ่งทำพิเศษเพื่อคนสวยแห่งบ้านเทอร์เวน หักเลี้ยวเข้าไปจอดในพื้นที่ที่ถูกกันไว้เพื่อนักแข่งโดยเฉพาะ จากนั้นท่อนชายาวก็ก้าวลงมาพร้อมกับกระเป๋าสานใบเชือกที่มีของจำเป็นบรรจุอยู่ติดมือมาด้วย เพื่อเจอกับใบหน้ายิ้มแย้มของเพื่อนสนิท

“สวัสดีจ้าหายหิ ที่นี้หายากหรือเปล่าเอ่ย” แจ็คเปอร์ ชายผิวหมึกร่างท้วมเอ่ยทักเสียงใสทันทีที่เพื่อนของเขาก้าวลงมาจากรถ

จากนั้นช่างเครื่องมือจึงผายมือนำแสندیเข้าไปในที่พักเพื่อเตรียมตัวให้พร้อม และเพื่อกันไม่ให้ไอ้พวกแมลงหวี่แมลงวันมาเกาะเพื่อนคนสวยของเขา เพราะหากขึ้นที่บ้านของแสندیรู้ว่าเขาปล่อยให้ผู้ชายเข้าไปใกล้แสندیละก็ พรุ่งนี้เขาคงได้เป็นศพอยู่ที่ไหนสักแห่ง

“พ่อแกคงไม่รู้ใช่ไหมว่าแกมาที่นี้” แจ็คเปอร์ยิ้มแหย่ถาม หวังเหลือเกินว่าแสندیคงไม่ได้บอกพ่อของเธอเรื่องการแข่งรถในวันนี้ ทำไมนะหรือ...ก็เพราะว่า เคลวิน เทรเวน หวงลูกสาวยิ่งกว่าอะไรนะสิ!

“เดาสิ” แสندیยกคิ้วส่งให้เพื่อนสนิทของเธอทวนๆ ก่อนจะยกกระเป๋าสานไปใส่ในรถแล้วเดินเข้าไปในห้องรับรองด้วยมามากของนางแบบที่เธอมีอยู่เต็มเปี่ยมในสายเลือด “แกคิดว่าไงล่ะ บอกหรือไม่ได้บอก”

“ขอให้แกไม่ได้บอก” แจ็คเปอร์พูดด้วยรอยยิ้ม เพื่อนของเขาทั้งสองก็หัวเราะไม่ไหวแล้วเหมือนกันนั่นแหละ กลัวพอๆ กับที่เขากลัวว่าคุณเทอร์เวนคนนั้นจะมาบดกระตุกเขาเป็นผงๆ เสีย “และแกก็ไม่ได้บอก...ใช่ไหม”

“เปล่า เรื่องอะไรจะบอกคุณป้า” แสندیยกไหล่อย่างเก๋ไก๋ประกอบคำพูด แล้วว่าต่อ “ขึ้นคุณป้ารู้ ฉันก็ขอเงินรางวัลพอดีนะสิ”

“ดีมากจะคนสวยของฉัน ทั้งสวยทั้งฉลาดแบบนี้สิ ถึงจะสมเป็น

แสนดีของฉัน” แจ็คเปอร์ตีตื้นใจกับท่าทางนั้นของเพื่อนสนิท สวดยฉลาด...เหมือนผู้หญิงเทรเวนทุกคนที่เขาเคยรู้จัก “เทรเวนขนานแท้”

“ขอบใจที่เตือนฉันเรื่องนั้น” ดวงตากลมโตเหลือบมองหน้าเพื่อนสนิท แสนดีเดินผ่านหน้าเขาเพื่อตรงเข้าไปในห้องโถงๆ ที่มีเพียงโต๊ะกับเก้าอี้สองสามตัวอยู่ในนั้น “ว้าว ห้องรับรองประทับใจมาก” แสนดีกวาดตามอง พุดประชดเบาๆ แล้วย่นจมูก ด้วยเพราะนึกหมั่นไส้สีดำเจ้าของสนามจอมหยิ่ง

“คุณเทรเวนครับ ที่นี้เพิงโดนระเบิดไป กรุณาช่วยลดเรื่องความเป๊ะของคุณลงหน่อยได้หรือเปล่าครับ” แจ็คเปอร์กลอกตาใส่เพื่อนสนิท “อย่างน้อยๆ ก็ช่วยเห็นใจเขาหน่อย”

“ก็แค่พุด” แสนดียกไหล่อย่างช่วยไม่ได้อีกตามเคย “ก็คิดว่าข้างในจะหรูหราเหมือนอย่างด้านนอก ไม่ใช่อะไรที่คิดเลยแฮะ”

“เอาน่า...เรามาแข่งรถเอาเงิน ไม่ได้มาใช้บริการและประเมินเรื่องความสะดวกสบาย” แจ็คเปอร์ชี้ประเด็นให้เพื่อนของเขาเห็น “คุณหนูเจ้าของโรงแรมจะช่วยกรุณาแกลัง้ทำเป็นมองข้ามไปได้หรือเปล่าครับ”

“ได้อยู่แล้ว” แสนดีพยักหน้าอย่างรวดเร็ว รีบวางกระเป๋าที่เธอถือติดมือลงบนโต๊ะ เมื่อโทรศัพท์มือถือเครื่องน้อยส่งเสียงร้องบอกว่ามีข้อความเข้า “วิลเลียมอีกตามเคย เป็นห่วงเกินเหตุอีกแล้ว”

เครื่องหน้าที่ทุกผู้ทุกคนพูดกันว่าเป็นของขวัญที่พระเจ้าประทานมาให้บูดบึ้ง เมื่อเปิดอ่านข้อความที่น้องชายของเธอส่งมา

“คงไม่ตามมาถล่มที่นี้หรอกนะ” แจ็คเปอร์หันหน้าเบ้อย่างหัวน้ใจความบ้าระห่ำของ วิลเลียม เทรเวน คนนี้ก็มิได้น้อยไปกว่าคนเป็นพ่อเลยสักกระพิก ผลออก อาจจะบ้ามากกว่า “น้องแกมันบ้า บ้าแบบสุดขีด”

“ก็เทรเวนขนานแท้ไงล่ะ” แสนดีบ่นจึ่งมจระหว่งที่รวันนี้มีลงบนแป้นพิมพ์ “ยิ่งก่อน ถามที่หลังนะ แกน่าจะชินแล้วนะ”

“อย่าใช้คำว่าชินเลย” ชายหนุ่มยกมือห้าม เขาไม่มีทางจะชินกับท่าทางเอาเรื่องของหนุ่มๆ บ้านเทอร์เวนได้แน่ เขามั่นใจ แม้จะเจอมานับครั้งไม่ถ้วนแล้วก็ตาม “เจอกับบ้านแก ให้ตายยังงี้ก็ไม่ชิน”

“คิดว่าจะชินแล้ว” แสนดีมองหน้าเพื่อนอย่างแปลกใจ ก่อนจะเปลี่ยนเรื่อง หลังจากเห็นว่า ถึงจะเสวนาเรื่องในบ้านของเธอต่อไปก็ไม่มีประโยชน์อะไร “เป็นไงบ้าง วันนี้มีใครลงแข่งบ้าง”

“แกต้องไม่อยากเชื่อแน่ว่าฉันเจออะไรมา” แจ็คเปอร์พูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น แล้วคว้ากระดาษรายชื่อของนักแข่งที่ทุกทีมสามารถดาวน์โหลดจากอินเทอร์เน็ตได้มาวางบนโต๊ะข้างกระเป๋าสานดี “ทายลี ใครสมัครแข่งหลังเรา”

“เพื่อนรักเพื่อนซังของแกนี่” แสนดีเอ่ยล้อ

ทำเอาแจ็คเปอร์ถึงกับหน้าคว่ำ ระคายหูเหลือเกินที่เพื่อนของเขา กล่าวเรียกไอ้สวะพวกนั้นว่าเพื่อนรักของเขา

“แหม...ตามมาถึงนี่เชียว” คนสวยลากเสียงล้อเลียนเพื่อนสนิท

“ถ้าคนพูดไม่ใช่แคนะแสนดี ฉันชกหน้าหงายไปแล้ว” แจ็คเปอร์พูดหน้าซังกะตาย

แต่แสนดีกลับไม่รู้สึกรู้สุม ยังคงเงยหน้าหัวเราะชอบใจที่ทำให้เพื่อนของเธอหงุดหงิดได้

“คิดเสียว่าเป็นแรงผลักดันไงล่ะ” แสนดีตบปากเพื่อนอย่างให้กำลังใจ รู้และเข้าใจแจ็คเปอร์เรื่องที่เขายังคงโกรธแค้นทีมนี้ไม่ได้

เพราะถ้าเป็นเธอ...เธอคงไม่ปล่อยคนที่เตะโด่งตัวเองออกมาจากทีมช่างเครื่องได้อยู่รอดจนถึงทุกวันนี้ แถมส่วนแบ่งสั๊กแดงก็ยังไม่แบ่งให้แจ็คเปอร์ รับรองเลยว่าถ้าเธอเป็นเขา ทีมนี้มีสภาพน่าดูชุมเชียวละ “ข้าๆ น้า” แสนดีเอ่ยปลอบ

“พวกมันแพ้เมื่อไหร่ ฉันถึงจะเข้าใจ” แจ็คเปอร์บอกเสียงเย็น ก่อนจะเอ่ยลาเพื่อไปทำหน้าที่ของตัวเอง นั่นก็คือการตรวจเช็คเครื่อง-

ยนต์ที่ได้รับการปรับแต่ง ก่อนที่จะปล่อยให้แสนดีรับหน้าที่นักแข่งต่อ
“ฉันจะไปเช็กเครื่องลูกชายแก่อน โกลัเวลาเมื่อไหร่จะมาเรียก”

“ได้สิ” แสนดีพยักหน้า ไม่ตื้อที่จะตอบเรื่องนี้กับเพื่อนของเธอ
อีก ระหว่างนั้นเอง ไทศัพทมีมือถือของเธอก็มีสายเรียกเข้า ต่อตรงมา
จากหนึ่งในสมาชิกของบ้านเทรเวน และคนคนนั้นก็คือ แมทริว เทรเวน
พี่ชายใหญ่ของเธอนั่นเอง

“ว่าไงคะแมท...” แสนดีรับสายพี่ชายด้วยประโยคที่คุ้นเคย ซ่อน
ความแปลกใจที่แมทริวเป็นฝ่ายติดต่อเธอก่อนเอาไว้อย่างมิดชิด

“ทนายสิ วันนี้ใครเบียร์นัดทานข้าวที่บ้านใหญ่” คุณหมอม
หนุ่มเปรยระหว่างเอนหลังฟังเก้าอี้ระหว่างพักเบรก มือเคาะปากกา
กับโต๊ะระหว่างรอฟังคำแก้ตัวจากน้องสาว

“แมทริว...” แสนดีเรียกชื่อเต็มของพี่ชาย แล้วยกมือขึ้นกุมขมับ
“คือว่า...”

“พี่ฟังอยู่แสนดี...” แมทริวพูดเสียงเย็น พลงปรายตามองหน้า
พยาบาลที่เดินเอาแฟ้มเอกสารเข้ามาให้ก่อนจะพยักหน้าไล่ ไรซึ่ง
คำพูดจากปากตามประสานพูดน้อย “แก้ตัวดี ๆ ละ ไ้เพื่อนคนนั้น
ของเราพาไปเถลไถลที่ไหนอีกล่ะคราวนี้”

“แสนดีเปล่าเถลไถลสักหน่อยนะคะ” แสนดีอ้อมแอ้มใส่ผู้
ปกครองชั่วคราวของเธอ โดยแมทริวนั้นจะทำหน้าที่ดูแลน้องๆ ทุกคน
ระหว่างอยู่ในเมือง แต่เมื่อกลับถึงบ้านใหญ่แล้วก็ตัวใครตัวมัน “ก็มา
แข่งที่สนามแบล็คครอสส์...”

“สนามแข่งที่เพิ่งโดนระเบิดไปนะหรือ” แมทริวถาม คิดทบทวน
อยู่เพียงครู่ หัวคิ้วหนาก็นัยเข้าหากัน “ที่เจ้าของโรคจิตหน้อยๆ นั้น
ใช่มั๊ย”

“คะ” แสนดีกระซิบตอบ เรื่องที่เจ้าของโรคจิตหรือไม่โรคจิตนะ

เธอไม่รู้หรอก แต่ที่นี้เพิ่งโดนระเบิดไปแน่ๆ เธอมั่นใจ เพราะสนามนี้
เพิ่งเป็นชาวคริสต์กริกโครมไปเมื่อปลายเดือนที่ผ่านมา “ที่นั่นแหละค่ะ”

“แสนดี...” คราวนี้เสียงทุ้มเปี่ยมไปด้วยการตกเดือน

“ไม่ๆ อย่าเพิ่งดูแสนดีนะคะแมท” แสนดีลนลาน ห้ามพี่ชาย
ปากคอสนั่น “แสนดีมาแข่งเฉยๆ ค่ะ รับรองว่าปลอดภัย เขาจ้างคนมา
ดูแลตั้งเยอะนะคะแมท แสนดีไม่เป็นอะไรหรอก” คนกลัวว่าจะโดน
ลากตัวกลับบ้านปากคอสนั่น

“ยังไม่เป็นอะไร” แมทริวแก้คำพูดน้องสาวด้วยน้ำเสียงเย็นชา
เช่นเดิม แต่คราวนี้กลับทำให้ไหล่บางของแสนดีถึงกับลู่ลงอย่างผิดหวัง
เห็นที่ว้าววันนี้คงไม่ใช่วันของเธอจริงๆ “แสนดีนะแสนดี ทำไมชอบพา
ตัวเองไปเสี่ยงอย่างนี้นะ” แมทริวบ่น้องสาว เพราะเป็นห่วงและ
อ่อนใจ แสนดีนั้นหัวดีอแคไหนทำไมเขาจะไม่รู้ ลงได้ตัดสินใจว่าจะทำ
อะไรแล้วก็ต้องทำให้ได้ ทั้งดีทั้งร้อน แต่เป็นทั้งดีทั้งร้อนแบบเงียบนะ

“อย่าบอกคุณป้าะคะแมทริว...” แสนดีอ่อนเสียงหวาน ใบหน้า
งามแซมขึ้นขึ้นมาผิดหูผิดตา เมื่อเห็นลู่ทางว่าพี่ชายของเธอจะยอม
เป็นฝ่ายยกธงขาวก่อน “นะคะน้ำ...” เสียงหวานประจบพี่ชายหนักขึ้น

“กลับบ้านก่อนที่คุณป้ากับวิลเลียมจะรู้เรื่องแล้วกัน” แมทริว
ตัดบท เป็นการอนุญาตให้น้องสาวตัวเองทำอะไรແฉงๆ ไปในคราว
เดียวกัน “แล้วก็...”

“ระวังตัวเองดีๆ” แสนดีตอบทให้พี่ชายเสร็จสรรพ ก่อนจะแอบ
กรีดอยู่คนเดียว จะเรียกว่าดีใจจนเนื้อเต้นก็ไม่ผิดนัก “แสนดีรักพี่ที่สุด
เลยคะแมท”

“หากูใหม่มาอ้อนพี่ได้แล้วยายตัวแสบ มุกนี้ใช้มาทั้งชีวิตแล้ว
มั้ง” คนเป็นพี่ชายเอ่ยขำๆ

“แสนดีรักพี่ค่ะ” แสนดียิ้มกริ่มขีดจ่อโทรศัพท์แล้วว่าถึงท้าย
“แล้วเจอกัน”

“เจอกันแสนดี” เสียงทุ้มพูดเป็นประโยคสุดท้ายก่อนสายจะตัดไป

เมื่อเจอกับพี่ชายที่เป็นด้านหินที่สุดได้แล้ว แสนดีก็ได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก แค่มเมทริวรู้ว่าเธออยู่ไหน เธอก็สบายใจแล้ว...การมีเมทริวถือหางทั้งคน ต่อให้คุณปากกับวิลเลียมจะจับได้ว่าเธอหนีมาทำอะไร หรือเสียงอันตรายแค่ไหน ก็ไม่มีใครกล้าลงโทษเธอหนักแน่

คิดได้อย่างนั้น เจ้าของใบหน้าสวยหวานก็กระหึ่มยิ้มอย่างถูกใจ ก่อนจะตัดสินใจคว่ำกระเป๋ที่เธอหิ้วติดมือมาออกไปพลัดเปลี่ยนเป็นชุดนักแข่งในห้องน้ำ ซึ่งเธอเข้าใจว่าถูกกันไว้สำหรับนักแข่งในวันนี้...

บัดซบ...

ความเจ็บแค้นสมองทำให้ร่างสูงของมาเฟียหนุ่มถึงกับเดินเซ วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ หรือมาเฟีย ‘โรคจิต’ เจ้าของสนามแข่งรถยักษ์ใหญ่และควบตำแหน่งผู้บริหารบริษัทรักษาความปลอดภัย ‘แบล็คครอสส์’ เดินเป๋เข้ามาในห้องน้ำที่อยู่ใกล้กับห้องทำงานของเขาในสนามแข่งรถที่สุด ก่อนที่เรือนร่างสูงโปร่งจะพุ่งไปเกาะที่อ่างล้างหน้า เมื่อความปวดจี๊ดเล่นงานเขาจากแกนสมองแล้วแผ่ไปทั้งตัว วิกเตอร์อยากจะล้มตัวลงคุกกับพื้นเพื่อหลีกหนีจากความเจ็บ

แต่เขารู้ดีว่ามันเปล่าประโยชน์ เขาจึงล้วงหายาแก้ปวดชนิดรุนแรงในกระเป๋ากางเกงแทน

“บ้าเอ๊ย!” เสียงเข่มสบถอย่างหงุดหงิด เมื่อมือใหญ่เทอะทะของเขามักทำประโยชน์ให้ตอนจับกระบอกรป็นนั้นกลับไร้ประโยชน์ และสร้างปัญหาเมื่อมันทำกระปุกยาของเขาร่วงลงพื้นในยามที่เขาต้องการใช้

“คุณไหวหรือเปล่าคะ” ร่างระหงที่ตอนนี้อยู่ในชุดนักแข่งเต็มยศ
เอ่ยถามคนที่เธอรู้ดีว่าเขาเป็นใครด้วยความเป็นห่วงตามประสาเพื่อน
ร่วมโลก ระหว่างที่เธอก้มเก็บกระปุกยาให้เขา หลังจากที่เธอออกมา
จากห้องน้ำแล้วเห็นว่าเขานั้นสับสนท่าท้อออกมาอย่างหงุดหงิดใจอยู่
“นี่ของคุณคะ” เธอพูดพร้อมส่งของในมือคืนเจ้าของ

“ขอบคุณ” วิกเตอร์พิมพ์ แล้วรับกระปุกยามาด้วยมืออันลั่น
เทา ก่อนหลับตาลงอย่างยอมแพ้ เมื่อความปวดแสบเป็นริ้วๆ แล้วพาด
เข้ามาในหัวของเขา ไม่ต่างจากการถูกเข็มร้อนๆ เสียบเข้ามาในหัว

“คุณน่าจะพักนะคะ” แสนดีแนะนำด้วยความหวังดี แล้วปิด
กระปุกยาให้เขา มองดูมือหนาคว่ายาเม็ดเล็กเข้าปากอย่างรวดเร็ว
“คุณใช้ยาเกินขนาด คุณมีแต่จะแย่ลง”

ตามคมของวิกเตอร์ตวัดมองใบหน้านางดงามอย่างขุ่นขวาง ฐุหญิง
สาวว่า “ขอบคุณที่ช่วย แต่ไม่ใช่หน้าที่ของคุณที่จะมาสั่งว่าผมกินยา
อะไรได้ไม่ได้ ผมมีหมอส่วนตัวแล้ว”

“ฉันก็แค่เตือน” คนที่เพ็งโดนอีกฝ่ายพูดกระทบๆ “จูนจูน”
คอแข็งขึ้นมาอย่างหงุดหงิดแล้วกัดฟันพูด “คุณคงไม่อยากตายก่อน
วัยอันควร...” เธอเว้นวรรคคำพูดของตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง “หรือว่าอยาก
คะ”

“นี่คุณ!” วิกเตอร์ชักสีหน้าใส่คนที่กล้าต่อปากต่อคำกับเขา
ตามคมขุ่นขวางขึ้นกว่าเดิม เมื่ออีกฝ่ายนั้นไร้ท่าทีเกรงกลัว เธอทำเพียง
แค่เอียงคอแล้วเลิควิถีมองหน้าเขาอย่างดูเชิง

“คะ คุณวิกเตอร์” แสนดีรับ หน้างามเขิดขึ้นมองหน้าอีกฝ่าย
ก่อนที่จะสายตาทำทนายจะแปรเปลี่ยนเป็นดูแคลนและตัดสิน

ผู้ชายคนนี้นิสัยห่วยจริงๆ ด้วย...

“คุณควรจะหาหมอรักษาคันใหม่ล่ะคะ เพราะถ้าหมอของคุณ
เขาไม่ได้เป็นหมอเถื่อน เขาก็คงเกลียดคุณมากจนอยากจะฆ่าให้ตาย”

ว่าแล้วแสนดียัดกระปุกยาใส่มือหนาอย่างกระแทกกระทั้น

เธอพอจะมีความรู้เรื่องยาอยู่บ้าง เพราะบางครั้งแมทธิว...พี่ชายของเธอที่เป็นหมอก็มักจะสาธยายเรื่องผลข้างเคียงของยาหลายๆ ตัวให้เธอฟัง เพื่อที่เธอจะได้มีความรู้ และไม่ใช้ยาสุ่มสี่สุ่มห้าเพราะมันอาจจะฆ่าเธอได้

“และถ้าคุณฉลาดกว่านี้สักนิด คุณก็น่าจะหาหมอที่ไว้ใจได้มาดูแลสุขภาพของคุณ ไม่ใช่สักแต่จะเอาหมอหน้าไหนที่คุณออกคำสั่งได้มา เพราะถ้าเป็นอย่างนั้น ก็คงไม่ต่างจากการเอาคนไร้ความคิดมาเขียนใบสั่งยาให้”

วิกเตอร์อ้าปากค้าง คิดไม่ถึงว่าจะมีใครกล้าด่าเขาซึ่งๆ หน้าอย่างที่คุณหญิงคนนี้ทำ และที่ทำให้เขาอึ้งไปกว่านั้นคือ เธอรู้เรื่องที่เขาสั่งให้หมอส่วนตัวสั่งยาตัวนี้ให้ แม้จะเป็นยาอันตราย แต่ก็ยังเป็นยาตัวเดียวที่ทำให้อาการปวดหัวของเขาดีขึ้น เพราะอย่างนั้นเขาจึงเลือกที่จะเมินเฉยเรื่องผลข้างเคียงของยา...แต่ยายผู้หญิงคนนั้น...

“บ้าอะไรวะ” วิกเตอร์ก็นำมือนองยาในมือตัวเองแล้วสบถ หมุนตัวหมายจะเดินตามผู้หญิงคนนั้นเพื่อคุยให้รู้เรื่อง

เธอเป็นใคร แล้วรู้เรื่องที่เขาขอให้หมอสั่งยาได้อย่างไร แต่เมื่อเดินออกมาจากห้องน้ำ วิกเตอร์กลับไม่เห็นแม้แต่เงาของเธอ หายไปเร็วราวกับผี แต่ก็เป็นที่สยบบาดใจเหลือเกิน

‘คะ คุณวิกเตอร์’

เสียงหวานที่ทำทลายเขากลายๆ ก้องอยู่ในหู ใบหน้าแดงมแต่ไม่กลัวหงอของเธอเรียกความสนใจของเขาได้อยู่หมัด

“คุณวิกเตอร์หาเธอเจอแน่คนสวย ไม่เชื่อก็รอดู” วิกเตอร์หัวเราะหิในลำคอ เมื่อนึกขึ้นได้ว่าหญิงสาวคนเมื่อครู่สวมชุดนักแข่งอยู่ เธอคงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากหนึ่งในนักแข่งของเกมที่กำลังจะเริ่มขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า

“นายครับ เชิญทางนี้ก่อนครับ” เนธาน หรือเลขาฯ คนสนิทของมาเฟียหนุ่มเรียกเจ้านายด้วยความเกรงใจ หลังจากที่เขาต้องตัดสินใจมาเรียกเจ้านายระหว่างเวลาพัก “เกิดเรื่องแล้วครับ”

“ใครตายล่ะคราวนี้” วิกเตอร์เหลือบมองหน้าเนธานด้วยสายตาเฉยเมย ก่อนจะเดินย้อนกลับมาทางเดิม ผลักประตูห้องทำงานของตัวเองเข้าไป เดินตรงดิ่งไปที่กระจกเพื่อดูบรรยายภาศาการเตรียมพร้อมของสนามแข่งก่อนจะถึงเวลาแข่งจริง

“คนของเราเพิ่งรายงานว่า พวกเดอครองส์เป็นเดือดเป็นร้อนที่เราจัดงานแข่งวันนี้ พวกมันบอกว่าถ้านายยังไม่หยุด นายได้เสียยิ่งกว่านี้แน่” เนธานรายงาน เอ่ยพาดพิงถึงตระกูลมาเฟียฝรั่งเศส ซึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากับเจ้านายของเขาหลายปี “ผมกลัวว่าพวกมันจะลงมืออีก ใ้พวกนี้ยังเป็นพวกฉวยโอกาสอยู่...ผมว่า” เนธานพูดถึงเหตุการณ์วาระเปิดที่สนามแข่งแห่งนี้เพิ่งโดนไป

“จะไม่มีมการยกเลิกการแข่งขันอะไรทั้งนั้น” วิกเตอร์ตัดบท ก่อนร่างสูงจะขยับชิดกระจก มุมปากหนาวยกขึ้นอย่างสนใจ เมื่อเหลือบไปเห็นใครบางคนเดินอยู่ในสนามแข่งเบื้องล่าง “เราไม่เหลือบอะไรให้เสียมากหรอกเนธาน...ฉันไม่เหลือบอะไรให้เสียมากขนาดนั้น” วิกเตอร์เอ่ยด้วยเสียงราบเรียบ หน้าคมกลายเป็นเฉยเมยก่อนที่เขาจะหมุนตัวหันกลับมาหาเนธาน ซึ่งยืนรออยู่อย่างรู้หน้าที่

“แต่มันจะได้คุ้มเสียหรือครับนาย” เนธานถามอ้อมอ้อม ไม่เห็นด้วยกับความคิดของเจ้านายนัก

“เราต้องสู้เนธาน...เราต้องสอนให้ไอ้คนที่พรากรครอบครัวของเราไปมันได้รู้...ฉันต้องให้พวกมันทุกคนได้รู้ว่า...วิกเตอร์...คือชื่อของคนที่เหมาะสม” วิกเตอร์เสมองออกไปข้างหน้าด้วยสายตาเหม่อลอย ก่อนจะหันไปถามเลขาฯ ของเขาอีกเรื่องที่สำคัญไม่แพ้กัน “เป็นไงบ้างทุกอย่างเรียบร้อยแล้วนะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ ผมให้คนของเราเดินตรวจตลอดเวลาคับ พวกมันไม่มีทางป่วนเราได้อีกแน่ หรือถ้าพวกมันอยากจะลองพยายาม พวกมันก็ต้องพยายามกันหนักเอาเรื่องทีเดียวละครับ”

“ดี แล้วนี่พวกนักแข่งเป็นไงบ้าง” เมื่อได้รับความมั่นใจแล้วเขา จึงเลือกที่จะเปลี่ยนเรื่อง

“ส่วนใหญ่ก็หน้าเดิมๆ คับ มีหน้าใหม่ๆ แค่อสองสามทีม”

“แล้วฝีมือเป็นไง พอดีเอามาไว้ที่สนามได้มั๊ย” วิกเตอร์ถามไถ่ เพราะการที่มีนักแข่งฝีมือดีมาไว้ที่สนามก็ช่วยลดค่าเงินรางวัลไปได้เยอะ แม้เขาจะต้องออกเงินค่าดูแลรถและปรับแต่งในส่วนต่างๆ ให้ บางครั้งอาจจะมีความดูแลนักแข่งตามสัญญาอยู่บ้าง แต่ถ้าเทียบกันแล้ว ก็ยังถือว่าคุ้มค่ากว่าการเสียเงินให้คนแปลกหน้าเป็นไหนๆ

“มีทีมหนึ่งน่าสนใจครับนาย ทั้งทีมมีแค่สองคน”

“สองคน?” วิกเตอร์เลิกคิ้วข้างหนึ่งอย่างแปลกใจ

“คนขับกับนักแข่งรถครับ ผมได้ยินว่าขับระห่ำเอาเรื่องเลย ละครับ กวาดเงินไปไม่รู้กี่ล้านเหรียญแล้ว”

“น่าสนใจ...” วิกเตอร์พยักหน้าเล็กน้อย รอดูฝีมือว่าจะสมราคา คุยหรือเปล่า “คันไหนล่ะ” วิกเตอร์กวาดตามองไปทั่วสนามด้านล่าง ที่มีรถแข่งหลายสิบคันจอดเรียงกันเป็นกองทัพออยู่

“คันนั้นเลยครับ ที่มีคนยืนเครื่องอยู่สองคนตรงนั้นเลยครับ” เนธานขยับเข้ามายืนชิดกระจก แล้วชี้ขึ้นไปยังรถสีดำที่วิกเตอร์มองอยู่ ก่อนหน้า “ทั้งทีมมีกันอยู่แค่นั้นละครับ”

“แค่สองคนหรอ” วิกเตอร์หันมามองหน้าอย่างไม่แน่ใจ ปกติ แล้วทีมแข่งรถทีมหนึ่งจะมีช่างเครื่องและทีมดูแลไม่ต่ำกว่าห้าคน บางทีมอาจจะถึงสิบคน แต่ทีมนี้กลับมีแค่สองคน และที่สำคัญ หนึ่งในนั้นยังเป็นแค่ผู้หญิงเอวบางคนหนึ่งเท่านั้น อย่างนี้แล้วจะไม่ให้เขา แปลกใจยังไงไหว “ผู้หญิงคนนี้น่าสนใจจริงๆ”

วิกเตอร์พูดกับตัวเองก่อนจะตัดสินใจวิ่งก็งัดเงินออกไปจากห้องทำงาน ลงไปนั่งที่อัฒจันทร์ ที่นั่งประจำของเขาเพื่อรอดูการแข่งขัน โดยมีเลขาฯ คนสนิทอย่างเนธานตามประกบอยู่ไม่ห่าง

การแข่งขันนี้จะแข่งกันทั้งหมดเก้ารอบ โดยจะปล่อยตัวแบบ Rollins start โดยเลือกตำแหน่งโดยการสุ่มเลือกจากชื่อนักขับเอง และทันทีที่สัญญาณเป็นดัง รถราคาแพงทั้งหลายก็ทะยานออกไปในสนามราวกับไม่มีใครกลัวตาย แม้วิกเตอร์จะเห็นการแข่งขันมามาก แต่เขาก็ไม่เคยเห็นใครขับรถได้บ้าบิ่นเท่าเจ้าของรถคันสี่ตำแหน่งคันนั้นเลยสักครั้ง แม้จะบ้าบิ่นแต่ก็เต็มเปี่ยมไปด้วยทักษะที่ดี ทั้งการเข้าโค้ง การเลือกจังหวะแข่ง ทุกอย่างดูมีการวางแผนไว้มาก่อนหน้าแล้ว

รถคันหุ้ทะยานแข่งคู่แข่งคันแล้วคันเล่าอย่างใจเย็น ราวกับรู้อยู่แล้วว่าต้องขับหรือเบี่ยงรถไปทางไหนเพื่อที่จะให้ตัวเองได้เปรียบคู่แข่งที่สุด

เสียงโห่ดังกระหึ่มไปทั้งสนามเมื่อรถคันหุ้ ดีไซน์โฉบเฉี่ยวทะยานเข้าเส้นชัยไปเป็นคันแรกผิดจากที่ทุกคนคาดไว้ ทำให้หลายคนที่รู้ตัวว่าเพิ่งเสียเงินพนันไปมากออกอาการหงุดหงิด บ้างก็สบถสาปแช่ง ก่อนจะเดินออกไปจากที่นั่ง

รถคันงามค่อยๆ ผ่อนความเร็วจากที่เร็วจนผ่านรกจนเป็นความเร็วปกติ ก่อนจะช้าลง และหยุดกึกตรงหน้าร่างท่วมขของชายผิวสีที่กำลังกระโดดตัวลอยเพราะความดีใจ

“ขาดลอยไปเลยทุนหัว!” ชายผิวหมึกตะโกนใส่คนที่กำลังก้าวเท้าลงมาจากรถ ก่อนจะวิ่งเข้าไปรบกวนตัวแสนดีเข้ามากอด เหยียดเพื่อนสนิทวนไปรอบๆ จนเท้าเล็กลอยขึ้นจากพื้น

“ใจเย็นนะ... ทำอย่างกับไม่เคยชนะไปได้” แสนดีที่โดนเหยียดเป็นวงกลมตบไหล่แจ๊สเปอร์เป็นเชิงบอกให้เขาหยุด ขณะดันตัวออกจากอ้อมแขนใหญ่ทะทะของเขาหลังจากที่ยอมวางเธอลง “ไปฉลอง

กันเถอะ” แสนดีชวน หน้าสวยแป้นแล่นเพราะดีใจ และได้ทำอะไร
เสี่ยงตาย นี่ถ้าคนที่บ้านรู้ว่าเธอเพิ่งทำอะไรไป พวกเขาคงหัวใจวายตาย

“จัดไปเลยจะที่รัก งานนี้ป่าเลียงเอง!” คนใจป้ำทูปอกตัวเองดัง
ดู้บ แล้วยืดอกขึ้นราวกับมีเรื่องให้ภาคภูมิใจนักหนา

“ขอโทษครับ” เสียงทุ้มตืดจะเกรงใจทำให้ทั้งสองเพื่อนซึ่งต้อง
พักการแสดงความดีอกดีใจกันจนออกนอกหน้าลง ก่อนจะหันไปมอง
เจ้าของเสียง

ชายร่างสูงในชุดสูทสีดำเหมือนเหล่านบอดี้การ์ดของคุณป้าเธอ
ยื่นเอามือไพล่หลังด้วยหน้าตาที่สดแสนจะเย็นชาอยู่ไม่ไกล “งานเลี้ยง
เริ่มต้นหนึ่งทุ่ม คุณจะให้ผมพาไปที่ห้องรับรองก่อนหรือไม่ครับ”

คำพูดซึ่งไม่มีที่มาที่ไป ทำเอาแสนดีย่นหน้าอย่างสับสน ต้อง
หันไปขอคำอธิบายจากคนใกล้ตัว

“นี่มันอะไร เขาพูดเรื่องบ้าอะไรกัน” แสนดีขมวดคิ้วถามเพื่อน
ของเธออย่างไม่เข้าใจ

“เอ่อ...พอดิฉันลืมบอกแกลไป” ชายหนุ่มที่มีขนักติดหลังอ้อม
อ้อม ยกมือขึ้นถูกันเบาๆ เมื่อเจอกับสายตาเธอเรื่องของเธอสนิท “ว่า
เราต้องไปร่วมงานเลี้ยงตอนเย็นด้วย”

คนเพิ่งได้รู้เรื่องงานเลี้ยงถึงกับกระแทกลมหายใจ กลอดตาขึ้น
ฟ้าอย่างไม่ใคร่พอใจนัก ที่เพื่อนของเธอไม่บอกเรื่องนี้ก่อนลงแข่ง

“เรื่องนี้ไม่ตลกแล้วนะแจ๊สเปอร์ ไม่ตลกแล้วจริงๆ” แสนดีบอก
เพื่อนด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ เตรียมเดินเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อจะกลับ
ทันที...งานเลี้ยงอย่างนั้นหรือ เธอไม่มีทางร่วมงานเลี้ยงของอิตาผู้ชาย
นิสัยห่วยคนนั้นแน่ ผันไปเถอะ

“เฮ้ย แสนดีคนดีของเค้า...แสนดี” แจ๊สเปอร์ร้องตามหลังเพื่อน
สนิทเสียงหลง ขนหัวลุกเกรียวเมื่อเห็นสีหน้าของเพื่อน รู้อยู่แกลใจว่า
เพื่อนของเขาบทจะใจดีก็ดีใจจนใจหาย พอบทจะร้าย ก็ร้ายได้ไม่น้อย

หน้าพี่ๆ น้องๆ ของมันหрок “แสนดีครับ ฟังเค้าก่อนสิตัว”

“พูดมาสิ ฉันรอฟังอยู่” แสนดีพูด แต่น้ำเสียงนั้นกลับไม่ได้มีความอยากรู้ หรือว่าสนใจในน้ำเสียง พลอยทำให้หัวใจของหนุ่มผิวนมึกห่อเหี่ยวลงไปอีก

“อย่าใช้เสียงแบบนี้กับฉันสิ” แจ็คเปอร์ถึงกับโอดครวญ “ฉันเห็นว่ามันเป็นแค้นงานเล็ยเล็กๆ ไม่ได้มีสี่อ ฉันก็เลยตกปากรับคำเขาไป ฉันไม่รู้ว่าแกไม่ยอมไปนี่แสนดี ฉันขอโทษ...”

“อย่างนั้นฉันไม่ไปก็ได้สิ” แสนดีเหลือบมองหน้าเพื่อน แต่กลับได้รับเพียงรอยยิ้มแห้งๆ จากแจ็คเปอร์เป็นคำตอบ

“เปล่า...แกต้องไปอยู่ดีนั่นแหละ” ว่าแล้วช่างเครื่องหนุ่มก็หัวเราะแหะๆ มองตามหลังเพื่อนเขาที่กำลังรูดซิปชุดแข่งออก แล้วรีบหันหลังให้ “อ้อ อีกอย่าง ฉันคิดว่าแกอาจจะชอบเจ้าของสนามด้วย หมอนี่นะหล่อลากได้เลยนะจะบอกให้” เขาอวดอ้างด้วยความไม่รู้ว่าแสนดีนั้นได้เจอกับ ‘เจ้าของสนาม’ เรียบร้อยแล้ว

“หิ ฉันไม่ได้อยากได้พวกหล่อลากได้มาเป็นแฟนสักหน่อย” แสนดีแหยะยิ้มกับความคิดไม่เข้าท่าของเพื่อน ถ้าหากเธอต้องการผู้ชายที่หน้าตาหล่อเหลา...ชายคนนั้นก็ต้องมีหน้าตาไม่ต่างจากเทพบุตรก่อนนะ เธอถึงจะบอกว่าเขาหล่อ

เพราะทั้งครอบครัวของเธอ...นับตั้งแต่คุณป้ามาจนถึงแมทธิว แล้วก็วิลเลียม พวกเขาทั้งสามเกินคำว่าหล่อไปไกลมากแล้ว และหากจะมีใครที่เธอมองว่าหล่อกว่าพวกเขา คนคนนั้นก็ต้องเป็นเทพบุตรจุติลงมาเกิดเท่านั้นละ

แล้วอีกอย่าง อีตาวิกเตอร์จอมหยิ่งคนนั้นไม่ใช่ผู้ชายแบบที่เธอชอบเสียด้วย ทั้งหยิ่ง ทั้งปากเสีย แถมหน้าโหดอีกต่างหาก

“ใช่สินะ...แกบอกว่าแกตายด้านกับพวกหน้าตาดีไปนานแล้วนี่ ถ้าแบบนั้น เจ้าของสนามคนนี้ก็ไม่ใช่แนวแกแล้วแหละ” ชายหนุ่มพูด

เชิงบันกับตัวเองเสียมากกว่า

“แกู้ด้วยหรือว่าอะไรเป็นแนวฉัน” แสนดีเงยหน้ามองแผ่นหลังกว้างของเพื่อน แล้วเลิกคิ้วอย่างที่ชอบทำบ่อยๆ

“ถ้ารู้แล้วจะพาฉันไปเจอเจ้าของสนามที่แสนจะหล่อเหลาของแกทำไม”

“ฉันเห็นแกไม่เปิดใจให้ใครสักที ฉันเลยอยากให้แกมีโอกาสเจอคนอื่นบ้าง...ไม่ใช่เจอแต่ฉัน”

“ฉันบอกแกแล้วนี่ว่าทำไมฉันถึงไม่มีแฟน” คนที่กำลังเปลี่ยนกางเกงพูด

“ชาย...พ่อที่ดูโคตรๆ ของแกใช่มั๊ยละ” แจ็สเปอร์โคลงหัว ทำไมจะจำไม่ได้ว่าพ่อของเพื่อนเขาเป็นใคร เจ้าของสมญานามว่า ‘คุณพ่อขาโหดจอมหวงลูกสาว’ เสียวนะ “เอาจริงๆ นะแสนดี ฉันไม่เข้าใจเลยว่าสมัยนี้ยังมีพ่อที่หวงลูกสาวเหมือนที่พ่อแกหวงแกหรือเปล่า”

“ไม่รู้สิ ก็ฉันมีพ่อคนเดียว” หญิงสาวร่างระหงในชุดสบายตัวพูด ก่อนจะบอกให้เพื่อนของเธอหันกลับมาได้ “หันมาเถอะ...แต่แกน่าจะเป็นคนบอกฉันนะ แกู้จักคนเยอะไม่ใช่หรือ”

“ถ้าแกหมายถึงพวกจิ๊กโก๋ละก็ ใช่” ชายร่างท้วมทรุดนั่งลงที่เก้าอี้ข้างร่างบอบบาง ก่อนจะเอ่ยถามในสิ่งที่ค้างคาใจเขามานาน “เอาจริงๆ นะแสนดี...ฉันไม่เข้าใจเลยนะว่าทำไมแกถึงมาเป็นเพื่อนฉันได้ ดูเกสิ...สวย รวย มีทุกอย่างที่ผู้หญิงในโลกใฝ่ฝันหา แต่แกกลับมาคบกับไอ้เด็กเสเพล หนีออกจากบ้านตั้งแต่อายุสิบหกล่างฉันนี่นะ แกคิดอะไรของแกอยู่”

“แกไม่ควรพูดอย่างนั้นต่อหน้าพ่อฉัน” มือบางชี้หน้าเพื่อนสนิท ก่อนจะเอื้อมไปคว้าโทรศัพท์มือถือของเธอออกมาจากกระเป๋า “แม่ฉันบอกว่าทุกคนล้วนมีเหตุผลในสิ่งที่เขาทำทุกอย่าง ไม่ว่าเขาจะทำในสิ่งที่ดีหรือเลวร้าย...เหตุผลมันมักจะซ่อนอยู่ในนั่นแหละ”

“ฉันชอบแม่แถมะ...แล้วก็ชอบแกด้วย” แจ็คเปอร์ปฏิเสธไม่ได้
ว่าเป็นอีกเหตุผลที่เขาชอบในตัวของผู้หญิงที่นั่งตรงหน้าเขา

“ถ้าแกพูดแบบนี้ต่อหน้าพ่อของฉัน กระสุนปืนจะเป็นสิ่งสุดท้าย
ที่แกได้เห็น” แสندی้มขำขณะตรวจเช็คข้อความที่ถูกส่งมาจากหลาย
เบอร์ ก่อนคิดว่าจะหมวดเข้าหากัน เมื่อเห็นอีเมลจากสำนักข่าวหนึ่ง
ในกล่องข้อความ ดวงตาเบิกตากว้างเมื่อได้กดเข้าไปอ่าน ถึงขั้นหลุด
สบคำหยาบคายออกมาเสียงดัง “ให้ตายสิ วิลเลียม!”

“นายครับ งานเลี้ยงด้านล่างพร้อมแล้วครับ” เนธานบอก
ผู้เป็นนายหลังจากได้รับรายงานผ่านวิทยุสื่อสารมาอีกทอดหนึ่ง แล้ว
เตรียมอำปากถาม “นายจะลงไปเลย หรือว่า...”

“พวกนักแข่งมาครบทุกคนแล้วหรือยัง” วิกเตอร์ตัดบทเพื่อถาม
สิ่งที่เขาต้องการรู้ ไม่ได้แสดงท่าทีใส่ใจเรื่องปลีกย่อยไร้สาระอื่นๆ
แม้แต่หน่อย

“ครับนาย...มากันครบหมดแล้วครับ” เนธานตอบ

“ดี” เสียงทรงอำนาจว่า ก่อนที่มูมปากหนาจะแย้มยิ้มอย่าง
สมใจ แล้วลุกขึ้นมาคว้าเสื้อหนังราคาแพงที่พาดอยู่บนพนักเก้าอี้ชั้น
มาสวม ก่อนจะก้าวยาวๆ ออกไปจากห้อง ตรงดิ่งไปยังห้องโถงใหญ่
ที่ถูกดัดแปลงให้เป็นห้องจัดงานเลี้ยงเฉพาะกิจในคืนนี้ด้วยความมาด
หมายในใจ คืนนี้เขามีสิ่งที่ต้องการแล้ว และเขาก็จะเอามันมาให้ได้

ร่างสูงใหญ่ของชายชาติตรีที่แผ่รังสีความน่าเกรงขามออกมาข่มขู่
คนรอบข้างอยู่ตลอดเวลา ก้าวเดินอย่างมั่นคงเข้าไปที่งานเลี้ยง โดย
ไม่หยุดเท้าเพื่อเหลียวมองผู้คนที่อยู่ระหว่างทางเลยแม้แต่ทางตา
สมกับที่ได้ชื่อเรื่องความหยิ่งยโส อย่างที่ใครๆ ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกัน
คำหยาบคายที่ติดจะติดแน่นบนลิ้น ไม่อาจเดาอารมณ์ของเจ้าตัวได้นั้น
ทำให้ใครๆ ต่างหวาดหวั่นและไม่กล้าเข้าใกล้

หรืออีกเหตุผลหนึ่งก็อาจจะเป็นสาเหตุมาจากการงานของเขาที่ไม่
ผิตนั้ก เพราะนอกจากเขาจะเปิดสนามแข่งรถแห่งนี้แล้ว ธุรกิจหลัก
อีกอย่างของเขาก็คือบริษัทรักษาความปลอดภัยส่วนตัวแบล็คโครสส์
ที่เปิดมาตั้งแต่รุ่นคุณทวด และตอนนี้ก็มีเขานั่งเก้าอี้ผู้บริหารอยู่นั่นเอง
“ทางนี้ครับนาย...” เนธานผลักดันประตูห้องโถงให้เจ้านายหนุ่ม
พยักหน้าให้ผู้ช่วยของเขาอีกคนนำเจ้านายไปที่โต๊ะนักแข่ง ที่เพิ่งชนะ
เกมไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน ส่วนตัวเขานั้นจะไปจัดการงานอย่างอื่นที่
ได้รับมอบหมายเอาไว้

วิกเตอร์เดินตามคนของเขามายังโต๊ะกลมที่มีคนสี่ห้าคนนั่งอยู่
ด้วยสีหน้าราบเรียบ ไม่ได้พยายามจะเสียเวลากับคนพวกนี้นัก เพราะคืนนี้
เขามีเพียงเป้าหมายเดียวคือ ฉกแม่คนสวยนั้นมาเป็นของเขา

“ทุกท่านครับ นี่คุณวิกเตอร์ แบล็คโครสส์ เจ้าของสนามครับ”
ชายหนุ่มที่รับหน้าที่ต่อจากเนธานบอก ก่อนจะผายมือแนะนำเจ้านาย
ให้แก่กลุ่มคนที่นั่งรออยู่

“สวัสดี... ยินดีที่ได้รู้จักครับ” แจ็คเปอร์ยื่นมือมากระชับมือกับ
วิกเตอร์เป็นคนแรก ก่อนจะกลืนน้ำลายผิดๆ ลงคอ เมื่อสบตากับ
สายตาที่แสนดุดันของชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของสนาม

“สวัสดีครับ ยินดีที่ได้รู้จักอย่างยิ่งครับ” วิกเตอร์ตอบรับอย่าง
เป็นมิตร แต่ตาคกลับมองหน้าของชายผิวหมึกเพียงไม่กี่วินาที “คุณ
ขับรถได้ยอดเยี่ยมมากครับ” ก่อนจะวกกลับไปหาใบหน้างดงามที่เขา
สามารถเห็นได้ตั้งแต่ก้าวแรกที่เหยียบเข้ามาในงานเลี้ยง

“ไม่ใช่ผมหรอกครับ เธอต่างหาก” แจ็คเปอร์หน้าเหวเก เมื่อคิด
ว่าเขาต้องกลายเป็นคนขับ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ป่านนี้เขาคงได้เข้า
เผ่ายมบาลไปแล้ว ไม่ได้มานั่งอยู่ตรงนี้หรอก คิดแล้วเขาก็ขยับตัว
เผยให้วิกเตอร์ได้เห็น ‘เธอ’ อย่างเต็มตา

“สวัสดีค่ะ ฉันแสนดี”

เสียงหวานอ่อนแวนำตัวอย่างไฟเรียดังก้องไปทั้งหูของวิกเตอร์ ก่อนที่เขาจะรู้สึกว่โลกทั้งใบหยุดหมุนเมื่อสบตาเข้ากับดวงตากลมโตที่จ้องตอบมาตรงๆ เป็นครั้งแรกโดยปราศจากอารมณ์กรุ่นโกรธเจือปน เครื่องหนังดงามที่ปราศจากเครื่องล่อลวง ทำเอาลมหายใจของวิกเตอร์ สะดุดอย่างช่วยไม่ได้

“เอ่อ ผมวิกเตอร์...คุณรู้อยู่แล้ว” ตาคมหลุบต่ำก้มลงไปมองมือตัวเองที่กอบกุ่มมือเล็กอยู่ ก่อนที่เธอจะชักกลับเมื่อเขาจับไว้นานเกินไป “ยินดีอย่างยิ่งที่เจอคุณครับ แชนดี้”

“เช่นกันค่ะ” แชนดี้รับคำตามมารยาทก่อนจะทรุดนั่งลงตามเดิม ปลอ่ยให้เพื่อนของเธอได้พูดคุยกับคนในโต๊ะต่อไป แต่ก็ไม่ได้เมินจนเสียมารยาท

“ขอนั่งด้วยได้มั๊ยครับ” ชายหนุ่มที่เพิ่งถูกแนะนำว่าเป็นเจ้าของสนามอยู่ถามอย่างเกรงใจ

แต่ทำไมเธอจะดูไม่ออกว่ามันเป็นเพียงการเอ่ยขอตามมารยาทเท่านั้น เพราะอย่างไรเสียเขาก็จะนั่งตรงนี้ได้อยู่ดี

“ได้สิคะ” แชนดี้บอกตามมารยาทเช่นกัน พลางซ่อนสายตาขึ้นมองหน้าคมคายเพียงแวบเดียว ก่อนจะขยับเก้าอี้เปิดทางให้ร่างสูง แล้วกลับมาสนใจบรรยากาศภายในโต๊ะที่เพื่อนของเธอยังคงพูดจ้อไม่หยุดปากต่อ

“ไม่ยักรู้ว่านอกจากคุณจะชอบทำตัวเป็นหมอเถื่อน ที่แนะนำให้คนอื่นทำโน่นทำนี่แล้ว คุณยังจะขบถเก่งอีก” วิกเตอร์เอียงหน้าไปกระซิบบิดหูบาง

รู้สึกเหมือนโดนผู้หญิงที่นั่งเคียงข้างเขาหลุบคมอย่างไรชอบกล เมื่อเธอเมินหน้าหนีเขาแทนที่จะเผยท่าทีเชิญชวนเหมือนอย่างผู้หญิงคนอื่นชอบทำ เขาจึงเลือกที่จะใช้แผนกวนประสาทเธอเพื่อเรียกร้องความสนใจ

“ฉันเพิ่งขับได้หกปีเองคะ ยังต้องใช้เวลาอีกเยอะ” คนเพิ่งถูก
เจ้าของสนามคอนแวนต์มาตอบพร้อมรอยยิ้ม ไร้แววขัดเคืองใจจน
วิกเตอร์คอแข็งขึ้นมา

หกปี...รูปร่างหน้าตาน่าจะไม่เกินยี่สิบห้า ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร
กันแน่!

“เพราะฉันเกือบจะโดนแม่สาวน้อยของคุณไล่เหยียบหัวเอาเสีย
แล้ว...ดูสิคะ ขนาดออกมาจากสนามตั้งนานแล้วเธอยังไม่หยุดเลย”
ว่าแล้วแสดดี้ก็โน้มหน้าเข้าไปใกล้วิกเตอร์ ซึ่งให้เขามองไปยังผู้หญิง
หน้าตาบ้านๆ ซึ่งกำลังจ้องเธอราวกับจะตรงเข้ามาฆ่าอยู่

“ผมไม่รู้จักเธอ แต่ก็เลิกหาข้ออ้างมาเบี่ยงประเด็นสักที่คุณ
ผู้หญิง ผมสนใจคุณ คุณก็รู้” วิกเตอร์ระบายลมหายใจด้วยความจน
มุม เมื่อรอยยิ้มที่ประดับบนใบหน้าถามบอกให้เขารู้ว่าเธอรู้ทันแผนการ
ของเขา “ขอผมคุยกับคุณเป็นการส่วนตัวได้มั้ย” วิกเตอร์ว่าด้วย
น้ำเสียงขอร้อง

ขอร้องหรือ...เขาไม่เคยต้องขอร้องใครหน้าไหนทั้งนั้นละ!

“ฉันไม่ไวใจคุณ...ขอโทษด้วยค่ะ เห็นทีคงจะไม่ได้” ใบหน้า
งดงามเชิดขึ้นขณะบอกไว้แวลล์หงอจนวิกเตอร์แปลกใจ “ฉันไม่คิด
ว่าการเดินเตร่ในสนามที่เพิ่งโดนวางระเบิดไปเมื่อไม่นาน จะเป็นความ
คิดที่ดีเท่าไหร่นะคะ คุณวิกเตอร์” แสดดี้ให้เหตุผล แต่วิกเตอร์กลับ
รู้สึกว่ามันเป็นเพียงข้ออ้าง

“ถ้าเป็นเรื่องนั้นคุณไวใจผมได้” วิกเตอร์เหยียดยิ้มด้วยความ
ถูกใจ ผู้หญิงตรงหน้าเขาช่างน่าสนใจจริงๆ “ผมจะไม่ยอมให้คุณเป็น
อะไร”

“ฉันดูแลตัวเองได้ค่ะ” แสดดี้ยิ้มหวาน จ้องหน้าคมคายของชาย
ตรงหน้าด้วยความสนใจ ทำไมเธอรู้สึกเหมือนว่าเธอกำลังคุยกับ
คุณป้าของเธอ แต่เล่ห์เหลี่ยมมากกว่าคนที่อยู่บ้านอย่างไรชอบกล

“ว่าธุระของคุณมาสิคะ”

“ผมชอบคุณ” วิกเตอร์ตอบอย่างตรงไปตรงมา เอียงหน้ามองใบหน้างดงามของอีกฝ่ายอย่างคั่นคว่ำ รอคูบปฏิริยาของเธออย่างคาดหวัง “ชอบฝีมือการขับรถคุณ...แล้วก็สนใจคุณมากด้วย”

“สนใจฉัน?” แสندیทวนคำ เลิกคิ้วเรียวสวยขึ้นอย่างมีจริตจะก้าน แม้จะถูกจีบมาไม่น้อย แต่คำพูดดิบๆ ของผู้ชายตรงหน้านี้เล่นเอาเธอแปลกใจไม่น้อยทีเดียว “ฉันมีอะไรน่าสนใจอย่างนั้นหรือคะ”

“ไม่รู้สิ...คุณสวย แต่ไม่ใช่แบบที่ผมเคยเห็น” วิกเตอร์บอกขณะกวาดตาไปทั่วหน้างาม “คุณดู...ไม่รู้สินะ ผมรู้สึกว่า你不เหมือนใคร” วิกเตอร์พึมพำ ไม่อยากจะบอกว่าเธอนั้นทั้งงดงามและดูน่าเกรงขามอยู่ไม่น้อย แม้จะอยู่ในชุดวอร์มธรรมดา แต่คนที่เจอผู้คนมามากอย่างเขายังอธิบายไม่ถูกเลยว่า ผู้หญิงตรงหน้าเขานั้น แม้รังสีอันตรายภายใต้หน้างดงามออกมาข่มผู้ชายรอบตัวเธอจนเขาเองยังรู้สึกได้อย่างไร

แต่ขอโทษเถอะ...เขาไม่ใช่ไอ้พวกเด็กอมมือที่จะมัวกลัวหงอให้เธอหรอกนะ “บางที่เราน่าจะหาเวลาไปดื่ม...”

“ฉันว่าคุณเห็นเชิควัฒนกับเพื่อนก่อนจะดีกว่านะคะ” แสندیตัดบท มองตอปลายตาคมกิริยาที่จ้องมาที่เธอไม่มีหลบ “ฉันจะได้รีบๆ ไป”

“เอาอย่างนั้นก็ได้...” วิกเตอร์กระแทกลมหายใจ ใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้มอย่างไม่สปรามณ์ เมื่อเธอหันหน้าเขาไม่เหลือขึ้นดี ขณะล้วงสมุดเช็คในกระเป๋ามาเขียนจำนวนตัวเลขลงไปอย่างลวกๆ แล้วฉีกส่งให้คนข้างตัวพลางบอกตลอดไฟพัน “ผมไม่ใช่คนที่ชอบวิ่งไล่ตามใครหรอกนะคุณแซนดี้ ถ้าคุณปฏิเสธผมวันนี้...คุณจะไม่ได้รับข้อเสนอแบบนี้อีก”

“ทำไมฉันจะไม่รู้ล่ะว่าผู้ชายแบบคุณต้องการอะไร คุณวิกเตอร์” แสندیกระซอกเขีคมาจากมือหนา ก่อนตอบเขาตลอดไฟพันเหมือนอย่าง

ที่เขาทำกับเธอ ในเมื่อเขาไม่มีมารยาทกับเธอก่อน เธอก็ไม่เห็นประโยชน์อะไรที่จะต้องรักษามารยาทกับเขา

“และฉันก็ยินดีอย่างยิ่งถ้าคุณจะไม่วิ่งตามฉัน เพราะที่ฉันมาที่นี่วันนี้ก็เพราะ...เงินค่ะ” แสนดีโบกกระดาษมูลค่ามหาศาลไปตรงหน้าหล่อเหลาก่อนพูด “ไม่ใช่คุณ”

“ถ้าคุณไปกับผม...คุณจะได้มากกว่าในมือคุณห้าเท่า” วิกเตอร์ออกปาก ทุ่มสุดตัวขนาดนี้แล้ว ไม่ได้ให้มันรู้ไปสิ

“คุณกำลังจะซื้อฉัน” แสนดีเลิกคิ้วถาม แม้จะไม่ได้แปลกใจนักก็เถอะ ผู้ชายร่ำรวยเงินทองเป็นอย่างนี้ทุกคนหรือเปล่าหนอ เธอถามตัวเองในใจ

“ใช่” วิกเตอร์รับ ไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนกับสายตาที่ผู้หญิงตรงหน้าใช้มองเขาที่เปลี่ยนไป จากทำท่ายกกลายเป็นรังเกียจและดูถูก

“หึ เสียใจค่ะ คุณจ่ายค่าตัวฉันไม่ไหวหรอก” สาวร่างระหงหัวเราะในลำคออย่างดูแคลน ก่อนจะลุกขึ้นยืน “ฉันดีใจที่เจอคุณวันนี้ะคะคุณวิกเตอร์ แต่ทางที่ดี อย่าได้เจอเจอกันอีกเลยจะดีกว่า”

“แล้วคุณจะเสียใจ” วิกเตอร์กัดเสียงต่ำแล้วลุกขึ้นยืนบ้าง เขาเองก็ไม่ได้จนตรอกที่จะต้องมาอ่อนน้อมให้เธอมากับเขาหรอก คนอย่างเขาไม่เคยต้องเสียเวลาวิ่งตามใครให้เมื่อย

“ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของอนาคตเถอะค่ะ” แสนดียิ้มหวานค้อมหัวน้อยๆ ให้ชายร่างสูงตรงหน้าตามมารยาท ก่อนจะปลีกตัวออกไป ไม่แม้แต่จะเอ่ยปากลาให้เสียเวลา โดยมีร่างท้วมของชายผิวเข้มที่เป็นเพื่อนร่วมทีมของเธอวิ่งตามไปด้วยความมั่นใจ

ทั้งวิกเตอร์ให้หงุดหงิดจนอกแทบแตก เมื่อเขาถูกเธอฉีกหน้าชนิดที่ว่าไม่เคยมีใครกล้าทำมาก่อน บัดซบที่สุด! ผู้หญิงคนนั้นคิดว่าเธอเป็นใครกัน กล้าดียังไงมาฉีกหน้าคนอย่างวิกเตอร์ต่อหน้าธารกำนัลร่วมยี่สิบคนอย่างนี้!

“ให้เนธานไปสืบเรื่องของผู้หญิงคนนั้นมา...แล้วจัดการให้เธอไม่มีที่ซุกหัวนอนจนต้องชมซานกลับมาหาฉันซะ” เสียงทรงอำนาจสั่งลูกน้องอย่างเกรี้ยวกราด

หึ...ให้มันรู้ไปสิว่าเธอจะกำลังติดช็อกกับคนอย่างเขา ให้มันรู้ไปว่าผู้หญิงอวดเก่งคนนั้นจะชนะคนอย่างเขาได้ โดยไม่รู้เลยว่าเขาต่างหากที่กำลังจะกลายเป็นคนโง่คนแรกที่วิ่งติดช็อกกับ ‘สามมารแห่งบ้านเทรเวน!’

2

คฤหาสน์เทรเวน ลอสแอนเจลิส

“ลูกจะมากี่โมงนะนิชา” เสียงทุ้มร้องถามภรรยาคนสวยที่ยืนอยู่ภายในห้องครัวเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ของวัน หลังจากที่ถูกๆ ของเขานั้นเลื่อนนัดกินข้าวจากเมื่อหลายวันก่อนมาเป็นวันนี้ เลยทำให้คุณพ่อที่ติดลูกแฉเกิดอาการตื่นเต้นขึ้นมาอีกระลอก “ผมว่าลูกใกล้จะมาแล้ว เราตั้งโต๊ะกันเลยดีกว่า” คาร์ล หรือ เคลวิน เทรเวน เข้าชี้ถามภรรยาอีกครั้ง

“เคลวินคะ ตาแม่ทเลิงานห้าโมง นี่เพิ่งจะสี่โมงครึ่ง...แล้วไหนลูกจะต้องขับรถมาที่นี่อีก กว่าจะถึงคงเกือบทุ่มหนึ่งโน่นแหละค่ะ” นิชาเอ่ยปรามสามีด้วยน้ำเสียงอ่อนใจ ตอนลูกยังเด็ก เธอคิดว่าพอลูกโตขึ้นแล้วอาการติดลูกของสามีจะหายไป แต่ที่ไหนได้ ลูกๆ โตจนย้ายออกไปอยู่ข้างนอกกันหมดแล้ว เคลวินก็ยังไม่มีวี่แววว่าจะเลิกติดลูก “แสนดีก็บอกว่าจะมาพร้อมตาแม่ท...ส่วนตาวิล”

“แม่คร่ำบ...”

เสียงตะโกนดังไปลั่นบ้าน ทำให้คนที่เพิ่งปรามสามีถึงกับกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างแข็งจัด ลูกเธอคนนี้อายุเย็นจริงๆ เชียว พูดถึงปั๊บก็โผล่หน้ามาปั๊บ

“แม่คร่ำบ...แม่อยู่ไหน วิลมาแล้วคร่ำบ”

“อยู่ไหนคร่ำบจะพ่อตัวดี” นิชาตะโกนบอกลูกชายคนเล็กของเธอ รอเพียงไม่นาน หน้าหล่อเหลาที่ประดับรอยยิ้มแสนกะล่อนก็โผล่พ้น ประตูมาให้เห็น “มายังไง ทำไมแม่ไม่ได้ยินเสียงรถ”

“ผมขี่มอเตอร์ไซด์มาครับ คิดถึงแม่จัง” คนกะล่อนที่สุดในบ้าน ปรีเข้ามาอ้อนมารดาคนสวย สวมกอดเอวคอดกิ่วนั้นไว้นั่น ก่อนจะ ยกจนทำเอ็กๆ ของแม่ลอยขึ้นจากพื้น

“ปล่อยเมียฉันนะไอ้วิล...ของของใครให้มันรู้ชะบ่าง” เคลวินเดิน คุ่มๆ มากระซอกคอเสื้อลูกชายออกจากภรรยาสุดหวง ก่อนจะชู ลอดรถไฟน “นี่มันเมียฉัน ไอ้หน้าหม้อ”

“นี่ก็แม่ผมเหมือนกันนะป้า!” วิลเลียมเถียงเสียงแข็ง ไม่ยอม ถอยให้คนเป็นพ่อง่าย ๆ เรื่องอะไรละ ก็เขาไม่เจอแม่ตั้งนานก็ต้องกอด ต้องหอมให้หายคิดถึงสิ “ป้าจะยึดแม่ไปคนเดียวไม่ได้นะ”

“ได้สิวะ ก็นี่มันเมียฉัน” เคลวินตอบลูกชายหน้าตาเฉยด้วยความเหนือกว่า ขณะสอดมือไปคล้อยเอวบางของภรรยาคนสวยเอาไว้ ตามด้วยกอดจูบหนักๆ ลงไปที่ริมฝีปากบางอย่างแสดงความเป็น เจ้าข้าวเจ้าของอวดลูกชาย “แถมจะถอยไป ไอ้เด็กเมื่อวานขึ้น”

“เคลวิน! ทำไมเรียกลูกอย่างนั้น” นิชาหันขวับไปต่อว่าสามี ก่อนจะหวดฝ่ามือที่ตั้นแขนแกร่งไปเต็มแรงหนึ่งที่ “ฉันบอกคุณกี่ครั้ง แล้วคะ”

“ไอ้คร่ำบแม่! ดูป้าทำสิ...ผมไม่ยอมหรอก ผมจะฟ้องแสนดีด้วย” วิลเลียมผสมโรงใส่ร้ายคนเป็นพ่อด้วยความหมั่นไส้ ที่เห็นว่าคุณป้า ของเขานั้นจ้องแต่จะยึดแม่เอาไว้คนเดียว “คอยดูเลยป้า ยังไงครั้งนี้ แสนดีก็ต้องเข้าข้างผม”

“ฝันไปเถอะ แสนดีนะลูกฉัน!” เคลวินตะเบ็งเสียงแข่งลูกชาย คอเป็นเอ็น เหมือนเด็ก ๆ ทะเลาะกันไม่มีผิด “แสนดีไม่เข้าข้างแหม”

“ไอ้กะล่อน”

“แสนดีเป็นพี่ผม เราอยู่ด้วยกันเยอะกว่าป้าอีก จะบอกให้!”
วิลเลียมอดคนเป็นพ่อ

“ไอ้ลูกเวร นี่แกจะเอาไฉนัยยะ”

“แล้วแสนดีก็รักผมมากกว่าป้าด้วย” วิลเลียมยังคงเกทับไม่เลิก

“ไอ้วิลเลียม!” เคลวินตวาดชื่อลูกชายลั่นบ้านด้วยความโมโห
แต่คนกลางอย่างนิซาลับทำเพียงถอนหายใจแล้ววางของในมือลง
เพื่อเดินออกมาจัดการกับหนูๆ เทรเวนของเธอ

นิซามองสองพ่อลูกที่วิ่งไล่กวัดกันออกไปจากห้องครัวด้วย
สีหน้าหนักใจ เมื่อไรหนอที่บ้านเธอจะอยู่กันอย่างสงบสุข ไม่ทะเลาะ
กันเป็นเด็กๆ เหมือนอย่างบ้านคนอื่นเขาบ้าง คิดแล้วก็จิตใจที่แสบๆ
เมื่อตัวปัญหาของบ้านไม่ใช่ลูกๆ แต่เป็นตัวพ่อต่างหาก แถมยังเป็น
ตัวพ่อที่ซื่อจฉาสุดๆ อย่างสามีเธออีกด้วย

“เคลวิน! วิลเลียม! เลิกเล่นได้แล้ว” นิซาคะโพนปรัมสองพ่อลูก
ที่วิ่งไล่กันไปทั่วห้องโถง แต่พวกเขา ก็ยังไม่มีท่าทางจะเลิกเล่น “ถ้าไม่
หยุดก็ไปทานข้าวนอกบ้านเลยนะ” คนที่เป็นทั้งแม่และภรรยาอยู่

“ดูป้าสิครับแม่” วิลเลียมชี้นิ้วฟ้องมารดา เมื่อคนเป็นพ่อควาน
หารีโมตคอนโทรลอันใหม่มาได้ป้าเขา “เล่นแรงไปแล้วนะป้า หัวแตก
มาต้องแปลงโฉมใหม่เลยนะ”

“ให้แตกไปเลยไอ้ลูกเวร ข้าหาที่แกคิดจะแย่งเมียฉัน!”

“แต่นั่นมันแม่ผมนะ!” วิลเลียมตะโกนเถียงกลับ ยกมือบังรีโมต
คอนโทรลให้พ้นใบหน้าคมที่แสนจะหล่อเหลาของเขาพลัน “ป้า
นั่นแหละข้าหัวง”

“แกเรียกเมียฉันว่ามันเหวอ ฮะ! แกเรียกเมียฉันว่ามันไฉนัยยะ”
เคลวินตวาดใส่ลูกชายคนเล็กอย่างเอาเรื่อง ก่อนจะเดินตัดห้องเพื่อมา
จัดการกับไอ้ลูกตัวดีของเขา

“แม่ครับช่วยผมด้วย” ร่างสูงของวิลเลียมวิ่งเข้าไปหลบหลังมารดา ก่อนจะโดนคนเป็นพ่อแหกอก “เอาสิป้า กล้ากับแม่ก็เอาสิ”

“อย่ามาทำทนายฉันนะ...นิชาหลบสิ” เคลวินเช่นเดียวกับก่อนบอก ภรรยาด้วยเสียงอ่อยๆ ในประโยคหลัง ถึงกระนั้น นิชาก็ยังไม่ยอม ขยับหลบ “ไอ้วิลมันทำผม คุณก็เห็นนี่”

“ตาวิลเป็นลูกฉัน คุณจะตีลูกไม่มีเหตุผลแบบนี้ไม่ได้นะเคลวิน” นิชาบอกสามีเสียงแข็ง

ทำให้คนโดนถือหางลอยหน้าลอยตาใส่คนเป็นพ่ออย่างกวน ประสาท

“ดูสินิชา! ไอ้วิลมันเยาะเย้ยผมด้วยนะ” เคลวินฟ้องภรรยา คนสวยเสียงแข็ง อยากจะจัดการกับไอ้ลูกชายตัวดีของเขาจนมือไม้สั่น ไปหมด “ถ้าฉันรู้ว่าแกจะไม่เคารพพ่ออย่างนี้ ฉันจะส่งแกไปโรงเรียน ดัดสันดาน ไอ้ลูกบ้า!” เคลวินคาดโทษลูกชายล่อรถไฟ

“เข้าไปแล้วป้า...ทำไมครับแม่” วิลเลียมลอยหน้าลอยตา ก่อน จะถามมารดาคนสวยของเขาอย่างอดอื้อ “แค่แม่รักผมมากกว่า แค่นี้ ป้าก็อิจฉาละ”

“ไอ้ลูกเวร!” คนโดนจี้ใจดำเดินเร่ๆ เป็นเจ้าเข้า ไม่เหลือมาด คุณป้าขาโหดเลยสักนิด

“พอเล่นนะทั้งสองคน เล่นอะไรไม่รู้เรื่อง” นิชาเอ็ดสองพ่อลูก ก่อนจะหยิกหมับไปที่แขนของลูกชายเมื่อเห็นว่าเขาแก้มองพ่อแรงไป “รีบไปอาบน้ำเลยนะตาวิล...กลิ่นเหงื่อเหม็นอย่างนี้ คงไม่ได้กลับบ้าน หลายวันไซ้”

“ฮ่า ไอ้เด็กนิสัยเสีย...พ่อแม่อุตส่าห์ส่งเรียน แกก็เอาแต่เที่ยว หลีหนีง” คนที่กำลังคอยโอกาสเล่นงานลูกชายร้องลั่นบ้าน ก่อน จะฉวยโอกาสที่ไอ้ลูกจอมกะล่อนของเขาเพลอ เข้าไปฉกภรรยาตัวน้อย ของเขากลับมาไว้ในอก “เห็นมั๊ยนิชา ผมบอกแล้วว่าผู้ชายในโลกนี้

“ไม่มีใครรักคุณเท่าผมหรอก”

“โห...ป้า อย่าพูดเหมือนกับตัวเองไม่เคยทำแบบนี้สิ” วิลเลียม
ไวววายบ้าง “แม่รู้หรือเปล่าครับ แต่ก่อนป้านะ...”

“ไอ้วิล...”

“แม่บอกให้พอใจจะ” นิซาบอกสองหนุ่มด้วยเสียงเอะอึง ก่อน
จะเอ่ยต่อ “ทั้งคู่เลย”

“ฉันจะไปอาบน้ำก่อนนะครับ เดี่ยวลงมา” วิลเลียมถอนหายใจ
หนักๆ หลังจากตัดใจยอมแพ้ให้แก่ป้าของเขาในศึกแย่งแม่ครั้งนี้ แต่ก็
ไม่ลืมเกทับคนเป็นพ่อราวกับมีอาวุธลับในมือ พร้อมยักคิ้วกวนๆ ส่ง
ให้พ่อ “ครึ่งหน้าเจอกันแน่ป้า”

“เฮอะ จะครึ่งไหนแกก็แย่งเมียฉันไม่ได้หรอกไอ้หน้าหม้อ”
เคลวินเข่นเจี้ยวใส่หน้าหล่อเหลาราวกับถอดแบบตัวเองของลูกชาย
อย่างหงุดหงิดใจ “คิดว่าแค่หน้าเหมือนฉัน แล้วเมียฉันจะรักแก
มากกว่าฉันนั่นหรือ ฮะ”

“แม่รักผมหรือเปล่าครับ” คนที่เพิ่งถูกพ่อยามหันมาถาม
มารดา ยักคิ้วหัวตามองบิดาอย่างทำทนาย

“รักจะ...แม่รักลูก ที่นี้ก็ไปอาบน้ำได้แล้วพ่อตัวดี” นิซาตอบ
ลูกชายพร้อมยิ้มละไม “เดี๋ยวพี่เขาจะมากันแล้วนะ”

“หิ รู้หรือยังป้าว่าผมจะคู่แข่งตัวฉกาจ” วิลเลียมยักคิ้วกวนๆ
ส่งให้คนเป็นพ่อที่ยืนตัวสันติ่มอยู่หลังมารดาเป็นการทิ้งท้าย ก่อนจะ
เดินผิวปากขึ้นไปบนห้อง แต่ก็ไม่วายเลิกล่น “ผมก็รักแม่ครับ รักกว่า
คุณป้าสิบเท่า!”

“ไอ้ลูกเวร!”

**แสนดีลอบมองหน้าบึ้งตึงของ ‘คุณป้า’ ที่นั่งอยู่หัวโต๊ะ
สลับกับมองหน้าของวิลเลียม น้องชายตัวดีของเธอที่นั่งหน้าระรื่นอยู่**

ข้างพี่ชายคนโตแล้วถอนหายใจ

“วิลเลียมคงไปแก๊งอะไรคุณป้าเข้าอีกละสิเนี่ย คุณป้าสิตาขวางเสีย”

“ที่ทำงานเป็นยังงี้บ้างจะแมท ยังวุ่นวายอยู่หรือเปล่า” นิชาเป็นคนทำลายความเงียบบนโต๊ะอาหาร เธอเอ่ยถามลูกชายบุญธรรมด้วยน้ำเสียงเมตตา ขณะตักอาหารใส่จานของสามีซึ่งทำอยู่เป็นนิตย

“ไม่ครับแม่” แมทริวิส่ายหัว อยากจะบอกว่างานของเขานั้นคงจะไม่สามารถยุ่งไปกว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ได้อีกแล้ว แต่กระนั้นเขาก็กลับพูดเพียงว่า “ผมต้องสอนงานหมอฝึกหัดอีกแค่ไม่กี่เดือน จากนั้นผมก็คงจะลาพักร้อน”

“พีน่ะจะลาพักร้อน” วิลเลียมเบ้หน้า ไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะมีโอกาสได้ยินคำว่าพักร้อนจากปากคนทำงานอย่างแมทริ “ครั้งแรกในรอบกี่ปีนะ เจ็ดไหม้ย”

“จะลางานที่บริษัทด้วยหรือเปล่าคะ” แนนตีถามพี่ชาย นอกจากที่แมทริจะเป็นศิษย์แพทย์ทางสมองแล้ว เขายังเป็นรองผู้บริหารโรงแรมของครอบครัวอยู่ด้วย “ถ้าพี่จะลาพัก แนนตีจะได้วางแผน ไม่รับงานเยอะ” ผู้เป็นน้องสาวเสนอตัวจะเข้ามาช่วยพี่ชายดูแลเรื่องโรงแรม

แต่คนเป็นพ่ออย่างเคลวินกลับส่ายหัว ไม่เห็นด้วยกับความคิดของแนนตี

“ให้คุณป้าจัดการเรื่องนี้เองเถอะแนนตี” เคลวินเหลือบมองหน้าลูกสาว ก่อนจะดึงมือกรรยมากุมไว้ ก่อนจะให้เหตุผล “พนักงานในโรงแรมช่วงนี้มีแต่คนหนุ่มๆ ถึงมีคนแก่ แต่คุณป้าก็ไว้ใจแค่ไม่กี่คน ชื่นหนุนเข้าไปโรงแรมบ่อยๆ พวกนั้นได้จับหนุนแน่ คุณป้าไม่ยอมหรอก”

“หวงแนนตีเกินเหตุอีกแล้วนะป้า” วิลเลียมค่อนข้างจะ ก่อนจะล้าลักจั่นไต่คอกเคັกับคำพูดต่อมาของคนเป็นพ่อ

“ยุ่งอะไรด้วย ใช้อู้นอกคอก!”

“เคลวิน!” นิสาหยิกหมับเข้าที่ท้องแขนของเคลวิน จนร้องโอดโอย

แต่ลูกๆ ของพวกเขากลับทำเพียงส่ายหน้าให้การทะเลาะกันของพ่อกับแม่ที่เห็นจนชินตา แม้แต่วิลเลียมที่เป็นต้นเหตุก็ยังทำเพียงยิ้มเย้ยบิดา ไม่กล่าวอะไรให้มากความไปกว่านี้

“แล้วงานแม่ล่ะครับ เป็นยังไงบ้าง” แมทธิวถามเพื่อเปลี่ยนเรื่องออกแรงหันเนื้อในจานของตัวเองระหว่างพูดไปด้วยในที่ ตามคมาฉายแววอยากรู้ความเป็นไปในบริษัทรับออกแบบของแม่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น “มีงานน่าสนใจหรือเปล่าครับช่วงนี้”

“แม่เพิ่งตกแต่งภายในสนามแข่งรถที่โดนระเบิดราบเป็นหน้ากลองมาจ๊ะ” นิสาขยับตาขณะบอก เพราะเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นที่สุดเท่าที่เธอเคยได้ทำตั้งแต่แต่งงานกับเคลวิน

เนื่องจากสามีเธอเป็นพวกซี้ห่วยและซี้กั่วงลจนเกินเหตุ คอยแต่จะให้เธออยู่บ้าน ไม่ต้องออกไปไหนจะได้ไม่เป็นอันตราย เขาทำราวกับว่าชีวิตของภรรยาเป็นเรื่องตลกๆ อย่างเธอต้องผจญกับการระเบิดภูเขาเผากระท่อมก็ไม่ปาน

“ทำเสร็จทันกำหนดด้วยนะ” นิสาทำหน้านมู๋ คิดถึงบางส่วนที่ยังไม่ได้ปรับปรุง เพราะไม่ได้อยู่ในสัญญา “ถึงแม้อยากจะทำให้เสร็จหมดทุกอย่างก็เถอะ”

“สนามแบล็คครอสส์หรือเปล่าคะมามี” แสนดีเช็ดน้ำที่มุมปากหลังจากกลืนอาการสำลักได้สำเร็จ ตากลมโตฉายแววตื่นตระหนกเพียงครู่ ก่อนจะเลื้อยมองไปทางพี่ชาย แต่แมทธิวทำเพียงส่ายหัวเป็นสัญญาณบอกให้เธอเงียบเอาไว้

“หนูรู้จักสนามนี้ด้วยหรือแสนดี” เคลวินขดัขึ้นมาเสียงกระด้าง คิ้วกระตุกถี่ๆ ราวกับรู้ว่าแม่เรื่องไม่ชอบมาพากลเกิดขึ้น “ไอ้สนามซังกะบ๊วยนั่น หนูเคยไปเหยียบมันด้วยหรือ”

“เป็นข่าวใหญ่ขนาดนั้น ใครๆ ก็รู้จักทั้งนั้นแหละคะคุณป้า”
แสนดีแย้ง ไม่แสดงอาการพิรุณให้คนเป็นพ่อจับได้

พลอยให้ใบหน้าดูดันของคนหวงลูกสาวแปรเปลี่ยนจากจับผิด
กลายเป็นนึกได้

“ใช่สินะ โดนไปขนาดนั้นจะไม่เป็นข่าวได้ยังไง” เคลวินเพิ่มพ้ำ
กับตัวเอง ก่อนจะชักสีหน้า “ก็สมควรโดน”

“พอรู้จักคนพวกนั้นด้วยเหวอครับ” เมทริวเอ่ยถามบิดาบุญธรรม
ของตน “พวกแบล็คโครสส์นะ”

“จะไม่รู้จักได้ยังไงล่ะเมท” วิลเลียมจึงตอบคำถามตัดหน้าพ่อ
“อย่าลืมสิว่าพ่อเป็นใคร พ่อเป็นเจ้าของฟาร์มเปีย หนึ่งในสามตระกูลยักษ์
ใหญ่ที่ปกครองแอลเออยู่นะ”

“เราไม่ได้เป็นมาเพียสักหน่อยนะจะวิลเลียม” นิชาแก้ความ
เข้าใจผิดของลูกชายคนเล็กของเธอเสียงเย็น ซึ่งตามองหน้าไม่รู้ร้อน
รู้หนาวของวิลเลียมจนเขาอมส่งบปาก “แค่คุณปู่ของลูกรู้จักคนเยอะ
เท่านั้น”

“แต่เราก็ถูกมองว่าเป็นพวกมืทธิพลอยู่ดีนั่นแหละคะ” ครั่งนี้
เป็นแสนดีที่แย้งขึ้นมา น้ำเสียงอ่อนหวานมีความขุ่นเคืองซ่อนอยู่
เมื่อความทรงจำครั้งที่เธอเข้าโรงเรียนหวนกลับมา

เธอยังคงจำสายตาประหวั่นพรันพริ้งและหวาดกลัวของเด็กพวก
นั้นที่มองเธอได้ มันทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกจนไม่อยากไปโรงเรียน

“แสนดีสงสัยจริงๆ นะคะคุณป้า” แสนดีหยุดแล้วกระแทกลม
หายใจ “ตกลงเราเป็นมาเพียจริงๆ แบบที่คนเขาพูดกันหรือเปล่า
แล้วถ้าไม่ใช่ ทำไมใครๆ ถึงกลัวเรานัก”

“คำตอบคุณป้าคงไม่ใช่สิ่งที่หนูอยากได้ยินนัก” เคลวินยิ้มมุม
ปาก มองหน้าภรรยาของเขาราวกับจะขออนุญาต เมื่อนิชาไม่ได้เอ่ย
ห้าม เขาจึงตัดสินใจบอกลูกๆ ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้อง “คำถามแรกคือเราเป็น

มาเพียหรือเปล่าใช้มั้ยแสนดี”

“คะ” แสนดีรวบมิดกับส้อมไว้กลางจาน เธอคงกินอะไรไม่ลงแล้ว

“เราไม่ได้เป็นมาเพียหรือลูก อย่างน้อยเราก็ไม่ได้เรียกตัวเองแบบนั้น” เขาตอบด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ แต่ก็ไม่คลายความสงสัยให้ลูกๆ ทั้งหมด

“แต่คนอื่นเรียกเราอย่างนั้นสินะครับ” แมทธิว ผู้เป็นพี่ชายและเป็นคนหัวไวที่สุดในบ้านพูดแทรก

เรียกรอยยิ้มสนใจมาประดับที่มุมปากหยักของเคลวินได้ทันตา ลูกๆ ของเขาฉลาดหลักแหลมกันทุกคน “เขาคงเรียกตามพวกแบล็ค-ครอสส์กับพวกเดอครอสส์”

“เราอยู่มาก่อนพวกนั้นนานมากนะ” เคลวินแก้คำพูดนั้นอีกครั้ง แต่ครั้งนี้เสียงของเขากลับมีความไม่พอใจซ่อนอยู่ “เทรเวนของเราอยู่มานานก่อนที่พวกเม็กซิกันกับพวกสวะฝรั่งเศสจะย้ายเข้ามาตั้งนาน”

“คุณป้าไม่ชอบพวกเขาอย่างนั้นหรือคะ” แสนดีซ้อนสายตาจากชามข้าวขึ้นมองหน้าพ่อ

“ใครจะชอบหมาบ้าเม็กซิกันลง” วิลเลียมทำเสียงในลำคออย่างดูแคลน ชื่อเสียงของพวกแบล็คครอสส์นั้นไม่ค่อยจะมีด้านดี หรือจะเรียกว่า ไม่มีเลย ก็ยังได้ “พวกหมาล่าเนื้อไร้สมอง”

“พวกฝรั่งเศสก็ชื่อเสียงไม่ดีเหมือนกัน” แมทธิวเอ่ยบ้าง “พวกเดอครอสส์ไม่ใช่ตัวเลือกที่ดีในการผูกมิตรเท่าไหร่นักหรอก แต่ก็ถือว่าน่าคบกว่าพวกแบล็คครอสส์”

“แล้วแบล็คครอสส์ไม่ดียังไงคะ” แสนดีหลุดถามออกไปด้วยความสงสัย แต่เธอกลับได้รับสายตาขุ่นขวางจากหนุ่มๆ ในบ้านเป็นคำตอบ “อะไรกัน แสนดีก็แค่อยากรู้เท่านั้นเอง” คนสวยของบ้านหน้าตุ้ม ไม่รู้ว่าเธอพูดอะไรผิดไป

“บ้านนั้นเขาก็ไม่ได้แย่นะจะแม่ว่า” นิชาอ้อมแอ้มพูด “แม่เคยเจอแบล็คครอสส์คนฟอตตอนสมัยที่พวกหนูเล็กๆ อยู่หลายครั้ง ตอนไปที่โรงพยาบาล เขาพาลูกชายมาโรงพยาบาลเพราะลูกชายของเขาป่วยบ่อย”

แสนดียืนคิ้วอย่างไม่เห็นด้วย วิกเตอร์ดูไม่เหมือนคนร่างกายอ่อนแอสักนิด แต่ถ้าบอกว่าป่วยทางจิตละก็ไม่แน่

“จิตไม่ปกตินะสิไม่ว่า” เคลวินแบ่น้ำเมื่อคิดถึงผู้ชายที่ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ปานนี้ก็คงรุ่มร่าวคราวเดียวกับเขา “คนปกติที่ไหนจะพาลูกเมียตัวเองไปตายแบบนั้นกันล่ะนิชา”

“มันเป็นอุบัติเหตุต่างหาก!” นิชาแย้งสามีเสียงแข็ง เป็นเรื่องที่เธอกับสามียังคงเถียงกันไม่ตกอยู่จนถึงทุกวันนี้ และยังไม่มียี่แววจะหาคนชนะได้สักที “มาร์คัสเขาไม่ได้จะฆ่าตัวตายสักหน่อย”

“เรียกกันซะสนิทสนมเลยนะนิชา!” เคลวินเสียงแข็งใส่ภรรยา คิ้วข้างขวากระตุกถี่ๆ อย่างหงุดหงิด สงสัยเรื่องที่เขาคิดว่าไอ้คนเม็กซิกานั่นจึบภรรยาเขาคงจะเป็นเรื่องจริง “มันเป็นโรคซึมเศร้า ใครๆ ก็รู้กันทั่ว อย่าเถียงผมนะว่าคุณไม่รู้”

“แต่เขาไม่มีทางทำอย่างนั้นกับลูกเมียของเขาหรอก” นิชายังคงยืนยันกราน เธอยังจำ มาร์คัส แบล็คครอสส์ ได้ติดตามจนถึงทุกวันนี้ ผู้ชายที่รักครอบครัวไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสามีของเธอ ไม่มีทางทำร้ายลูกเมียของเขาได้ลงคอแน่ “คุณก็รู้จักเขานะเคลวิน อย่ามาอคติหน่อยเลย”

“ท่านเป็นอะไรเสียหรือคะสามี” แสนดีกระซิบถามเสียงแผ่ว หัวใจกระตุกเมื่อได้ยินว่าพ่อของวิกเตอร์พยายามจะฆ่าตัวตาย ทั้งๆ ที่ลูกกับภรรยาของเขาอยู่ด้วย

“ขับรถลงแม่น้ำไงล่ะ” เคลวินตอบลูกสาวด้วยน้ำเสียงกระแทก กระแทก หงุดหงิดที่ภรรยายังปกป้องไอ้คนที่ตายไปแล้ว แทนที่จะช่วย

สนับสนุนเขา อย่างน้อยก็น่าจะเถียงว่าไอ้หมอนั้นไม่ได้จีบเธอหน่อยก็
ยังดี แต่ทำอะไร...ทำอย่างกับว่ายังมีเยื่อใยให้มันอยู่ได้ แล้วอย่างนี้จะ
ไม่ให้เขาหึงได้อย่างไร

“แต่เมื่อกับลูกชายไม่ได้ตายนะ”

“ผมไม่เคยเห็นคุณนายแบล็คครอสส์เลยนะครับ” แมทธีวพิมพ์
เพราะเขาไม่เคยมีโอกาสเจอภรรยามาเฟียของเจ้าพ่อเม็กซิกันแบล็ค-
ครอสส์เลยสักครั้ง จะเห็นแต่ลูกชายที่อายุไล่เลี่ยกับเขาผ่านหูผ่านตา
อยู่บ้างเป็นบางครั้ง “ผมคิดว่าท่านเสียไปแล้วเสียอีก”

“ผู้หญิงคนนั้นไม่ตายง่ายๆ หรอก” เคลวินเม้มปาก บีบมือ
ภรรยาของเขาไว้แน่น ยามคิดถึงใบหน้างดงามของผู้หญิงที่ลูกชาย
คนโตถามถึง “แต่ก็ไม่น่าจะอยู่นานถึงขนาดนั้นะ”

“แล้วท่านไปอยู่ไหนคะ” แสนดีชักใช้อย่างสงสัย “ท่านหายตัว
ไปเลยหรือคะคุณป้า”

“ไม่มีใครรู้” เคลวินเหลือบมองหน้าภรรยาของเขาเชิงปริศนา
แล้วส่ายหน้า “ผู้หญิงคนนั้นหายวับไปอย่างกับผี ทุกวันนี้คุณป้ายังพูด
ไม่ได้เต็มปากเลยว่าเธอเป็นหรือตาย”

“ชีวิตลูกพวกเขาคงห่วยน่าดู” วิลเลียมทำหน้าบึ้งยาก เมื่อคิด
ว่าเขาต้องเติบโตมาอย่างโดดเดี่ยว เพราะพ่อแม่ตาย “เป็นผมคงเป็น
บ้าไปแล้ว”

“เขายังไม่บ้าหรอกจ้ะ” นิชาตอบ รอยยิ้มของเธออ่อนโยนลง
เมื่อเห็นว่าลูกแสดงความเห็นอกเห็นใจคนอื่นเป็น

“แต่ก็คงจะใกล้เคียงแล้วละครับ” แมทธีวกระแอม พุดแทรก
ขึ้นมา แล้วบอกเล่าสิ่งที่เขาได้ยินมาจากคนอื่นอีกทอดให้คนใน
ครอบครัวรู้ “วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ ไม่ได้จัดว่าบ้า แต่ก็ไม่ได้จัดว่า
‘ปกติ’ หรอกครับ” พุดแล้วแมทธีวก็ยกแก้วไวน์ขึ้นจิบ “ข่าวว่าเขาเข้าๆ
ออกๆ โรงพยาบาลทางจิตประจำ”

“โอ้...ไม่น่าเลย” นิชายกมือทาบอก อุทานออกมาด้วยความ
สงสาร แต่คิดว่าเด็กคนนั้นเป็นลูกชายของเธอแล้วหัวใจก็แทบสลาย
ไม่อยากคิดเลยว่าเด็กคนนั้นต้องเจอกับอะไรบ้างถึงได้กลายมาเป็น
อย่างนี้

เห็นอย่างนั้นแล้วแสนดีรู้สึกผิดขึ้นมาจับใจ ถ้าเธอรู้เรื่องนี้เร็ว
กว่านี้อีกสักนิด เธอคงไม่ทำตัวใส่วิกเตอร์อย่างนั้น...แต่เธอไม่รู้ เธอ
ไม่รู้ว่าเขาผ่านเหตุการณ์ร้ายๆ ในชีวิตมา

มันคงยากนักดูที่ต้องโตขึ้นมาอย่างโดดเดี่ยวแบบนั้น อยู่คนเดียว
ปราศจากครอบครัว ไม่มีแม้แต่คนที่รักหรือเพื่อน...ผู้ชายคนนั้นอยู่มา
ได้อย่างไร เขาไม่เหงาบ้างหรือ

แสนดีเฝ้าถามตัวเองจนกระทั่งคนในโต๊ะรวบมิดกับส้อม นั่งคุ้ย
กันต่ออีกเพียงเล็กน้อยเธอจึงขอปลีกตัวขึ้นมาพักบนห้องนอน ซึ่งใจว่า
จะต่อสายหาเพื่อนสนิทของเธอ เพื่อถามเรื่องผู้ชายที่ชื่อว่า วิกเตอร์
แบล็คครอสส์ ดีหรือเปล่า

แจ็สเปอร์ เพื่อนสนิทเพียงคนเดียวของเธอเป็นคนกว้างขวาง
พนักได้เลยว่าเธอต้องรู้เรื่องของผู้ชายคนนั้นดีกว่าเธอแน่ แสนดีเดิน
วนไปวนมาอยู่ภายในห้อง รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาอย่างไม่ทราบสาเหตุ...
วันนั้นเธอไม่น่าพูดจาแย่ๆ กับวิกเตอร์เลย แต่เขาก็สมควรโดนแล้ว
ละ...

ครี๊ดๆ

โทรศัพท์มือถือเครื่องบางที่เจ้าของตั้งระบบสั่นเอาไว้ สั่นอยู่บน
โต๊ะเครื่องแป้ง ก่อนที่แสนดีจะเดินไปหยิบมันขึ้นมา แล้วระบายยิ้ม
อย่างดีใจเมื่อเห็นว่าใครโทร. มา

“แจ็สเปอร์...” เสียงหวานเรียกชื่อที่เพ็งโงงรบกวนหน้าจอย่าง
ตื่นเต้น

“ว่าไงจะทุนหัว” แจ๊สเปอร์ร้องทักอย่างสดใสตามประสา ก่อนจะซิงพูดเรื่องที่เขาตั้งใจจะโทร. มาบอกเพื่อนสนิท “ฉันจะโทร. มาบอกแกว่าฉันเอาเงินไปขึ้นมาเรียบร้อยแล้วนะ แล้วก็โอนเข้าบัญชีของแกเรียบร้อยแล้วด้วย”

“ขอบใจนะ” แสนดีพึมพำแล้วกัดปาก ไม่แน่ใจว่าการถามถึงมาเฟียเม็กซิกันคนนั้นจะเป็นเรื่องดี “นี่ ฉันมีเรื่องจะถามแกหน่อย”

“อือฮึ” ปลายสายทำเสียงในลำคอ รอฟังคำถามจากเพื่อนสนิท ระหว่างที่เดินไปรินไวน์ใส่แก้ว “เรื่องอะไรที่ทำให้แม่นางฟ้าแสนดีของฉันเป็นกังวลจนเสียงไม่สู้ดีได้ ไหนบอกเพื่อนมาสิ” แจ๊สเปอร์พูดติดตลก

“เรื่องวิกเตอร์...วิกเตอร์ แบล็คครอสส์”

แจ๊สเปอร์ผิวปากหือ เมื่อได้ยินว่าใครเป็นต้นเหตุความไม่สบายใจของแสนดี

“ฉันอยากรู้อะไรเกี่ยวกับเขานิดหน่อย”

“พอหมาแล้วเนื้อของแกนะเหรอ” แจ๊สเปอร์หัวเราะในลำคอ เดินไปทุดนึ่งที่เก้าอี้เมื่อเห็นว่าเรื่องนี้คงไม่ใช่การสนทนาสั้นๆ อย่างเคย “ไหนแกบอกว่าไม่สนใจไงแสนดี ฉันบอกแล้วว่าผู้ชายคนนี้น่ะเร้าใจ...”

“ฉันไม่ได้สนใจเขาแบบนั้น” แสนดีตอบเสียงกระด้าง “ฉันเพิ่งรู้ว่าพ่อเขาแบบว่า...ไม่ปกติ” คิดหาคำพูดที่เธอสามารถจะพูดออกมาได้โดยไม่กระดากปากอยู่นานกว่าจะพูดต่อได้ “พ่อของเขาฆ่าตัวตาย”

“อ้อ เรื่องนั้นเองเหรอ” แจ๊สเปอร์ร้อง แต่น้ำเสียงนั้นไม่แปลกใจแม้แต่น้อย “เรื่องนั้นมันเก่าแล้วแสนดี ก็ปีแล้วนะ...สิบสองปีแล้วมั้งตอนที่รถตกสะพานนะ”

“สิบสองปีเชียว” สิบสองปีที่วิกเตอร์ต้องเสียพ่อและแม่ไป คงเป็นสิบสองปีที่ยากลำบากน่าดู “แล้วแกรู้หรือเปล่าว่าแม่ของนาย

วิกเตอร์อะไรนั่นหายไปไหน”

“ไม่รู้หรอก” แจ็คเปอร์เสียงหลง “ฉันจะไปรู้ได้ยังไงว่าคุณนาย
นั่นหายไปไหน อย่าว่าแต่ฉันไม่รู้เลย เห็นเขาลือกันว่าขนาดลูกน้อง
ของพ่อสุดสวาทขาดใจของแกยังไม่รู้เลยด้วยซ้ำ สงสัยพ่อมาเพียของ
แกจะไม่ไว้ใจใคร”

“ก็สมควรอยู่...” แสนดีพึมพำ สนับสนุนเรื่องที่วิกเตอร์ไม่ไว้ใจ
ใคร ก่อนจะคิดคำถามอีกอย่างออก “แล้วนายวิกเตอร์อะไรนี่...เป็นไ
บ่าง”

“เป็นไบบ่างหรือ...แกถามหาคนที่แกหันหน้าเขาชะยับเย็นว่า
เป็นไบบ่างเนี่ยนะแสนดี ให้ตายเถอะ” แจ็คเปอร์ทำเสียงคล้ายไม่ยอม
เชื่อ ก่อนจะหัวเราะร่วนแล้วว่า “แสนดีน้ำแสนดี”

“แล้วเป็นยังงัยละ ตาวิกเตอร์อะไรนั่นเป็นยังงัยบ้าง”

“ไม่เป็นผู้เป็นคน” คำตอบของเพื่อนสนิททำให้แสนดีเสีย
ส้นหลังวาบ ความรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ เล่นมาหยุดอยู่ที่ท้ายทอย “ต่อ
ให้แน่แค่ไหน แต่ก็ต้องยอมรับละนะว่าไอ้หมอนั่นหลงแกหัวปักหัวปำ
เลย” ชายหนุ่มทำเสียงคล้ายหมิ่นมาเพียเม็กซิกันคนนั้นกลายเป็น
กระนั้นเขาก็ไม่เคยลืมความโหดเหี้ยมของชายที่ชื่อว่าวิกเตอร์ตามที่
คนอื่นๆ ลือมาแม้แต่วันนี้

“พ่อบรรณาล่าเนื้อของแกหาทางเล่นงานแกจ้ะหัวนี้ นี่ก็เพิ่งสั่ง
ชุดประวัติฉันจากกรมตำรวจมา สงสัยจะไม่รามี้ง่ายๆ”

“ตายแล้ว!” คนเพียงรู้ว่าเพื่อนถูกชุดประวัติหลอกลวงอย่าง
ตกใจ พานพะวงห่วงว่า ‘เรื่องเก่าๆ’ ที่เพื่อนของเธอเคยทำไว้จะ
สร้างปัญหาขึ้นมาอีก “ฉันจะให้คุณป้าจัดการเรื่องนี้ให้ แกไม่ต้อง
ห่วงนะ”

“หยุดๆ ไม่ว่าแกคิดจะทำอะไร ขอให้หยุดแค่นั้นเลยนะแก”
แจ็คเปอร์ออกปากห้ามเพื่อนที่เป็นเดือดเป็นร้อนแทนเขาเสียงสั้น

แค่คิดว่า ‘คุณป้า’ ของแสนดีรู้ว่าผู้ชายไล่ตามลูกสาวเขาอยู่
แล้วจะอาละวาดเหมือนนรกแตก เขาก็อยากจะกลืนใจตาย แล้วอย่า
ถามเลยนะว่าถ้าท่านรู้ว่าเขานั้นมีเลี้ยวเรื่องนี้ด้วย เขาจะกลายเป็นศพ
ประเภทไหน...

“แกอยากให้พ่อแกฆ่าหั่นศพ แล้วเอาชิ้นส่วนของฉันไปลอยน้ำ
หรือไง ไอ้เพื่อนบ้า”

“คุณป้าไม่ทำอย่างนั้นหรอก” แสนดีเสียงแข็งใส่เพื่อนสนิท ก่อน
จะอ้อมแอ้มแก้ตัวว่า “ท่านไม่ได้โหดขนาดนั้นเสียหน่อย”

‘โหดน้อยไปนะสิไม่ว่า พ่อแกนะพร้อมฆ่าล้างโคตรผู้ชายทุกคน
ที่กล้ามาจีบแกนั่นแหละ’

แจ๊สเปอร์พูดประโยคนั้นในใจ พร้อมกลอกตาขึ้นฟ้าอย่างเหนื่อย
หน่าย

เมื่อไหร่เพื่อนของเขาจะตาสว่าง แล้วเห็นความจริงว่าผู้ชายบ้าน
เทรเวน ที่มันเอาแต่ชื่นชมว่าน่ารักอย่างนั้น แสนดีอย่างนี้ละ ก็เป็นเทพ-
บุตรชาติานจำแลงกายมาดีๆ นี่เอง นี่ยังไม่รวมตอนที่พวกนั้นกลายร่าง
เวลามีผู้ชายมาเกาะเกาะแสนดีอีกนะ เพราะภาคนั้นนะจะต้องเรียกว่า
‘ยมทูตนรกแตก’

“คร๊าบ...ไม่โหดก็ไม่โหดครับ” คนเป็นเพื่อนผู้ชายคนแรกและ
คงจะเป็นเพียงแค่คนเดียวของคุณหนูเทรเวนพูดเสียงยานคาง นี่ถึง
ตอนที่เขาเผชิญหน้ากับเทพบุตรชาติานทั้งสามแล้วกลืนน้ำลายอีก
ใหญ่

“เพราะอย่างผู้ชายบ้านแกต้องใช้คำว่าโคตรจะโหด”

“บ้าสิ” แสนดีรีบเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นท่าว่าเสียงไปก็แพ้ “แล้วนี่
จะให้ฉันช่วยแกยังไง ไม่กลัวเหรอว่าพวกนั้นจะเอา ‘เรื่องเก่า’ มาเล่น
งานแก”

“ถ้าเรื่องนั้นทำอะไรฉันได้ แกก็คงไม่ยอมมาเป็นเพื่อนฉันหรอก

จริงมั้ย” คนที่อายุน้อยแต่ผ่านโลกผ่านอะไรมามากเอ่ยด้วยน้ำเสียง
ใจเย็น “มาเพียเม็กซิกันทำให้ฉันระคายผิวไม่ได้หรอกนะ อย่าห่วงเลย”

“ฉันเป็นเพื่อนแก เพราะมีแคนเดียวที่กล้าคบฉันต่างหาก”
แสนดีแก้คำพูดของเพื่อนสนิท ก่อนจะคิดไปถึงตอนที่คนอื่นต่างทำตัว
ห่างเหินและหวาดกลัวเธอ หลังจากรู้ว่าเธอเป็นใครแล้วถอนหายใจ

“นั่นก็จริง” ชายหนุ่มทำเสียงในคอเมื่อนึกขึ้นได้ ก่อนจะพิมพ์
อย่างอัศจรรย์ใจในความกล้าของตัวเอง “ฉันนี่ก็บ้าเหมือนกันนะเนี่ย”

“ฉันสงสารเขา” แสนดีกระซิบใส่โทรศัพท์ ไหล่บางงูล่งอย่าง
หดหู่ใจ “ฉันรู้ว่าพ่อของเขาฆ่าตัวตายแล้วฉันก็ไม่สบายใจ ไม่รู้สิ...ฉัน
คงบ้าไปอีกคนแล้วละมัง”

“ผู้ชายคนนั้นไม่มีอะไรให้แกต้องสงสารเขาเลยนะแสนดี” ครั้งนี้
เสียงของแจ็สเปอร์เต็มไปด้วยการตักเตือน เขาไม่เห็นว่าการที่เพื่อน
ของเขามีจิตใจเมตตาต่อมาเพียใจโหดคนนั้นจะสร้างประโยชน์อะไร
ให้เธอ เพราะในตอนนั้น...เขามองเห็นแต่ปัญหา แถมยังเป็นปัญหาใหญ่
ทั้งนั้นเสียด้วย “ฉันไม่คิดว่าแกควรจะใส่ใจหมอนี้ ปล่อยเขาไปเถอะ...
เขาหาแกไม่เจอหรอก เชื้อฉัน”

“ฉันก็คิดอย่างนั้น” แสนดีพิมพ์ ทำเล้กก้าวมาหยุดที่ขอบ
หน้าต่างแล้วเอนตัวพิง สายตาคุ่นคิดเหม่อออกไปด้านนอกอย่างไร
จุดหมาย “ฉันแค่สติแตกนะ แกอย่าใส่ใจเลย”

“ฉันขอร้องนะแสนดี...” แจ็สเปอร์หลับตาลงอย่างปลงตก ลาง-
สังหรณ์ในหัวดังขึ้นถี่ๆ ลงว่าเพื่อนของเขาทำเสียงแบบนี้ รับรองว่าต้อง
มีเรื่องตามมาแน่ๆ “ฉันขอร้องแกเลยนะ...ครั้งนี้อย่าได้คิดแม้แต่จะ
สงสารผู้ชายใจมารคนนี้เสียว แกไม่รู้หรอกว่าเขาเป็นยังไง”

“ฉันพยายามอยู่” แม้ปากจะพูดอย่างนั้น แต่แสนดีรู้ตัวเองดีว่า
เธอนั้นไม่มีทางเลิกคิดถึงเรื่องของผู้ชายที่ชื่อวิกเตอร์ได้ มันมีบางอย่าง
ในตัวเขาที่เรียกร้องหาเธอ เธอรู้แต่ว่าเขาก็อันตรายเกินไปสำหรับเธอ...

และเธอเองก็อันตรายไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันสำหรับเขา “ฉันกำลังพยายาม”

“เลิกคิดเรื่องหมอนั่นซะแสนดี” น้ำเสียงเฉียบขาด แจ็สเปอร์ไม่มีทางเลือกยให้เพื่อนของเขายื่นเท้าเข้าไปในกรงเสือหยอยอย่าง วิกเตอร์แบล็คโครสส์ แน่ “เพราะถ้าขึ้นแกย้งไม่เลิก ฉันสาบานเลยว่า ฉันจะเล่าทุกคำพูดของแกวันนี้ให้พ่อแกฟัง และรับรองได้เลยว่า ไอ้หมอนั่นต้องกลายเป็นศพก่อนฉันแน่นอน”

“รู้แล้วนา” เสียงหวานแข็งกร้าวขึ้นอย่างมีอารมณ์ แคคิดว่าพอกับพี่ๆ น้องๆ ของเธอจะ ‘องค์ล้ง’ ขนาดไหน เมื่อรู้ว่ามีคนริจะกระตุกหนวดเสือบ้านเทรเวน เธอก็ขนพองสยองเกล้า “เลิกชู้ฉันได้แล้วไอ้เพื่อนเลว จะไปไหนก็ไปไ้!”

ตุ๊ดๆ

“อ้าว ไอ้เพื่อนคนนี้นี่ บทอยากคุยก็พูดซะเสียงหวาน บทจะอยากไปก็ไปเสียดื้อๆ” คนเพิ่งถูกตัดสายใส่ย่นหน้าใส่โทรศัพท์ ก่อนจะหัวเราะออกมา สายหัวให้ทายาทคนสวยแห่งตระกูลเทรเวน ที่ป้านี้คงเช่นเขี้ยว ก่นดาเขาเป็นวรรคเป็นเวรอยู่อีกฟากของเมือง แสนดีหนอแสนดี...

ออก...

เสียงสัญญาณหน้าประตูทำให้มือที่กำลังจะยกแก้วไวน์ขึ้นมาดื่มชะงัก ก่อนจะวางมันลงที่โต๊ะข้างหน้า เหลือบตาขึ้นมองนาฬิกาแขวนผนังเพื่อความแน่ใจ ห้าทุ่มห้าสิบ...ไม่ใช่เวลาปกติที่คนมีมารยาทที่ไหนจะมากดอดเรียกคนอื่นเลย

แจ็สเปอร์คิดระหว่างลากเท้าไปที่หน้าประตู บิดลูกบิดแล้วเปิดประตูออกอย่างไม่คิดอะไร ด้วยความที่คิดว่าเขาเป็นผู้ชายและไม่มีอะไรให้ต้องกลัว แต่เขาคิดผิด เมื่อสบตากับนัยน์ตาสีฟ้าสว่างใสของคนหน้าประตู...

“คุณ...”

“สวัสดีแจ๊สเปอร์...” เสียงเข้มแอ่โดยไม่วอให้เจ้าของห้องพูด
จบ “ผมคิดว่านอกจากเงินของผมที่คุณเอาไปแล้ว...คุณยังมีของอีก
อย่างที่ผมอยากได้”

3

‘ผมคิดว่านอกจากเงินของผมที่คุณเอาไปแล้ว...คุณยังมีของอีกอย่างที่ผมอยากได้’

วิกเตอร์ฉีกยิ้มเย็นชา ที่ใครๆ ต่างเรียกว่า รอยยิ้มกระซาก อนุญาตให้ชายผิวหมึก ก่อนที่เขาจะก้าวเข้ามาในห้องเมื่ออีกฝ่ายผงะ ถอยหลัง “บ้านสวยดีนะ...”

“ขอบคุณครับ” แม้จะแทบขวัญกระเจิงเมื่อเจอกับ ‘ซาตาน’ ตัวเป็นๆ แต่แจ็สเปอร์ก็ยังพยายามบั่นหน้ายิ้ม “เอ่อ...ไวน์มั้ยครับ”

“จากไรโรสหรือ...เอาสี” ผู้มาเยือนเอียงคอมองป้ายขวดไวน์ ที่น่าจะเพิ่งถูกเปิดก่อนจะพยักหน้า มองตามร่างท้วมของชายผิวหมึก ซึ่งเดินไปหยิบแก้ว วินไวน์ใส่

กลัวจนมือสั่นเขียว...ก็สมควรอยู่ วิกเตอร์กระตุกยิ้มมุมปาก “คุณนี่รสนิยมดีนะ ทั้งเรื่องบ้าน...ทั้งเรื่องไวน์”

แจ็สเปอร์อยากจะทำบอว่าคำพูด ‘เหมือน’ ถ้ามได้ของวิกเตอร์ ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกดีสักนิด ตรงกันข้ามนะสิไม่ว่า แต่เขาก็ทำได้เพียงแค่กลืนน้ำลาย กลั๊กลิ้นความกลัวลงไป ก่อนจะรวบรวมความกล้า เพื่อตอบว่า “ผมรู้จักบริษัทรับตกแต่งภายในที่ดีที่สุดในแอลเอ นะครับ... ส่วนไวน์นี่ก็ของฟรี”

“ของขวัญจากเพื่อนอย่างนั้นหรอ” วิกเตอร์เงยหน้าขึ้นมาสบตาชายตรงหน้า ม่านตาของเขาเพี้ยนขยายกว้างเหมือนเสื้อที่พร้อมจะจุใจ เหมือนหมาป่าเวลาได้กลิ่นเหยื่อของมัน “เพื่อนแสนสวยของคุณสินะ”

“ผมคิดว่าแสนดีบอกคุณไปแล้วว่าเธอไม่สนใจ...งานแบบนั้น” แจ็คเปอร์เรียกความกล้าที่มีอยู่เพียงน้อยนิดของเขาเพื่อพูดประโยคนั้น “เธอไม่ใช่ผู้หญิงแบบนั้น หวังว่าคุณคงจะเข้าใจ”

“ชื่อแสนดี...แสนดีที่แสนดี” เสียงทุ้มเอื่อยชือของหญิงสาวที่ติดอยู่ในใจเขาตลอดเวลาที่ผ่านมาหลายวันแล้วถอนหายใจ รู้สึกโล่งอกอย่างประหลาด “แสนดี...แสนดี”

“หรือถ้าคุณโกรธ ผมก็ขอโทษแทนเพื่อนของผมด้วย แสนดีไม่ได้ตั้งใจหักหน้าคุณอย่างนั้นหรอ” แจ็คเปอร์ขอโทษแทนเพื่อน แต่วิกเตอร์กลับยับยั้งที่มุมปาก

“เห็นได้ชัดว่าแสนดีน้อย...ของผม” สองคำสุดท้ายนั้น ตาคมตวัดขึ้นมองหน้าเจ้าของบ้านอย่างคุกคาม ตักเตือนให้อีกฝ่ายรู้ว่าเขารู้สึกเช่นไรอย่างไม่คิดจะเก็บอาการ “มั่นใจและตั้งใจอย่างยิ่งในการหักหน้าผมวันนั้น...แต่นั้นไม่ใช่ประเด็น” วิกเตอร์ยกมือโบกปิด

“เพราะหลังจากอารมณ์โกรธและเสียหน้าของผมหายไปแล้ว ผมก็ค้นพบว่าเพื่อนของคุณนั้นเป็นผู้หญิงที่เร้าใจและน่าสนใจอย่างยิ่ง และเมื่อบวกกับการที่พวกคุณสามารถทำให้คนของผมล้มตายกันไปเป็นสิบๆ แต่ก็ไม่ได้แม้แต่ชือของเธอมาด้วยแล้วนั้น ผมยิ่งสนใจเธอขึ้นมากเป็นสองเท่าตัว นับได้ว่าเป็นแผนเรียกร้องความสนใจที่ได้ผลมากที่สุดทีเดียว”

“แสนดีไม่สนคุณหรอ” แจ็คเปอร์พูด คิดตามคำพูดเมื่อครู่ของมาเฟียหนุ่ม ‘คนล้มตายเป็นสิบ’ ไม่บอกก็รู้ว่าเป็นฝีมือใคร “และผมก็รับรองได้เลยว่า เพื่อนของผมนั้นไม่มีเวลามาวางแผนเรียกร้องความ

สนใจจากคุณแน่”

“เธอสั่งให้มาพูดแบบนี้ไง” วิกเตอร์วางแก้วในมือลง ก่อนจะวางมือบนโต๊ะหินอ่อนตามไป “คุณนี่เป็นสุนัขรับใช้ที่จงรักภักดีจริงๆ นะคุณแจ็สเปอร์ ผมขอชื่นชม”

“แสนดีเป็นเพื่อนของผม...และผมก็หวังดีกับเธอเสมอ” คำดูถูกของวิกเตอร์ไม่ได้ทำให้แจ็สเปอร์อับอาย

หึ คำพูดง่อยๆ แบบนี้ทำอะไรเขาไม่ได้หรอก “และผมก็ไม่อยากให้เพื่อนของผมต้องมาตายเพียงเพราะคุณติดใจอยากได้เธอ”

“คุณนี่ไม่ธรรมดาจริงๆ นะ” วิกเตอร์เหยียดยิ้ม ตามคมนั้นวาวับอย่างกรุ่นกรอ “เพื่อนคุณเองก็คงจะไม่ธรรมดา...พวกคุณตั้งใจจะทำอะไรกันแน่” มาเฟียหนุ่มถามเมื่ออีกฝ่ายยังคงนิ่งเงียบ เขาจึงเปลี่ยนคำถาม “ฉันถามใหม่ พวกคุณทำงานให้ใคร”

“ผมทำงานให้คนคนเดียวกับคุณ”

คำตอบของแจ็สเปอร์ ทำให้คิ้วเข้มของวิกเตอร์เลิกสูงขึ้นอย่างแปลกใจ

“ผมกับแสนดีทำงานให้พระเจ้า...พระเจ้าที่ใครๆ เรียกว่าเงินไถ่ล่ะ”

“สื่อบัดสำนวนจริงนะ” วิกเตอร์เค้นหัวเราะ ทว่าตามคมนั้นเหมือนกำลังมีคนโหมไฟอยู่ข้างใน “แต่เสียตายที่ผมมีเวลาฟังไม่มาก คุณเองก็ดูเหมือนไม่มีเวลาพูดเยอะเท่าไร เพราะฉะนั้น เราเอาเวลาที่เหลืออันน้อยนิดของคุณมาเจรจาธุระกันหน่อยดีกว่า”

“ธุระอะไรกัน”

“ธุระที่ว่า...ผมต้องทราบคุณขนาดไหน เพื่อนของคุณถึงจะยอมโผล่ออกมาจากที่ซ่อนไถ่ล่ะ” วิกเตอร์เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่ทำให้แจ็สเปอร์ขวัญกระเจิงขึ้นมาอีกรอบ

“ต่อให้ผมตาย แสนดีก็ไม่หลงกลคุณหรอก”

“เรื่องคุณตายนะมันของแน่นอนอยู่แล้ว” วิกเตอร์ขมวดคิ้ว แสร้งทำหน้าครุ่นคิดอย่างมีมารยา “แต่เรื่องที่แม่แซนติน้อยจะไม่ออกมาฉันผมขอเถียง...เพราะผมไม่ได้ใช้เล่ห์กล ผมจะใช้ศพคุณ”

“ฮ้าว...” คุณหนูแห่งตระกูลเทรเวนยกมือป้องปากขณะอำปากหาวย่ำเท้าลงบนพื้นหินอ่อนของบริษัท Sandee’ brand จนเกิดเสียงกึกกักเพราะสั่นรองเท้า

“นอนไม่พอหรือครับคุณหนู” เคน บอดีการ์ดหนุ่มที่เป็นถึงอดีตนายทหารเก่าถามไถ่อย่างเป็นห่วง กังวลว่าเจ้านายที่เขาดูแลมาตลอดระยะเวลาหลายปีจะพักผ่อนไม่เพียงพอ “ให้ผมบอกเคล็ดลับเลื่อนประชุมตอนบ่ายหรือเปล่าครับ” บอดีการ์ดหนุ่มถาม คิดเตรียมการให้เลขาฯ ของเจ้านายปรับเปลี่ยนตารางการทำงานของคุณหนูให้ เพื่อคุณแสนดีจะได้มีเวลาพัก

“ขอขอบคุณค่ะเคน แต่ไม่ต้องหรอก...เรื่องปัญหาที่ปะตัวแค่นี้บอर्टคงไม่กล้าตั้งแสนดีไว้จนดึกหรอก” คุณหนูคนสวยที่เพิ่งเสร็จจากงานถ่ายแบบยืมให้บอดีการ์ดของเธอเพื่อความมั่นใจ

และเรื่องปะตัวที่เธอกำลังพูดถึงก็คือ เรื่องที่น้องชายตัวดีของเธอมีภาพหลุดกับนางแบบคนปัจจุบันของห้องเสื้อ Sandee’ brand ที่เป็นธุรกิจครอบครัว จนมีข่าวครึกโครมไปทั่ว จนทำให้ต้องมีการประชุมครั้งนี้นี่ขึ้นมา

“หรือถ้าทำจริงๆ แสนดีคงลัมกลางอากาศ” แสนดีพูดติดตลกแต่ประโยคเมื่อครู่เป็นความจริงเกือบหมดเลยทีเดียว...เพราะตอนนี้ตาเธอจะปิดอยู่รวมร่อ

ต้องโทษอีตาวิกเตอร์คนเดียวเลย เพราะกว่าเธอจะเลิกคิดเรื่องเขาได้ก็ไปเกือบเช้า เธอเลยมีสภาพอย่างที่เราเห็น “คงเป็นเคนที่ต้องอุ้มแสนดีกลับบ้าน”

“ยินดีครับ” บอติการ์ดหนุ่มยิ้มแล้วพูดติดตลก “แต่หวังว่าผมคงไม่ได้ทำนะครับ ผมยังไม่อยากโดนคุณท่านหมายหัวเอาพักนี้ได้ยินว่าจะไล่พนักงานผู้ชายออกอยู่ด้วย...เห็นว่าเพราะกลัวจะมากาะแคะคุณหนู”

“โหย ถ้าพ้นจากเคนไปแล้ว แสนดียังนึกไม่ออกเลยว่าใครจะมาดูแลแสนดีได้ถูกใจคุณป้าเท่าเคน” แสนดีทำหน้าขยาด นึกถึงตอนคุณป้าคัดเลือกบอติการ์ดให้เธอแล้วยิ่งหน้าเสียเข้าไปใหญ่ “คุณป้าจะเรื่องมากจะตาย เคนก็เห็นๆ อยู่”

“ทราบครับ” เคนรับ ไม่ปฏิเสธเรื่องนั้น แต่ก็ไม่ลืมเสริมว่า “แต่ทุกอย่างที่คุณท่านทำไปเพราะห่วงเพราะรักทั้งนั้นนะครับ คนเป็นพ่อย่อมหวังลูกเป็นธรรมดา ยิ่งลูกสาวอย่างคุณหนูด้วยยิ่งแล้วใหญ่”

“ห่วงแบบคุณป้าไม่เรียกธรรมดาหรอกคะเคน” แสนดีส่ายหัว “อย่างคุณป้าต้องเรียกว่า ห่วงหนักมาก”

“คุณหนู!” เสียงเรียกอันแสนจะตื่นเต้นของเลขาฯ ที่ชื่อว่า เคทลีน ดึงแสนดีให้หันกลับมามองที่หญิงสาววัยสามสิบตอนปลายที่อายุไล่เลี่ยกับเคน วันนี้เคทลีนสวมชุดทำงานปกติเหมือนอย่างเช่นทุกวัน แต่พิเศษตรงที่เคทลีนนั้นมีท่าทางอยู่ไม่สุข หรือที่เรียกว่า เต็มเป็นเจ้าเข้านั้นละ “คุณหนูมาแล้ว...จะเข้าห้องประชุมก่อนเลยหรือเปล่าคะ หรือว่าจะรับกาแฟก่อนดี”

“ทำไมต้องตื่นเต้นขนาดนั้นคะเคท” แสนดีถาม เหล่มองหน้าเลขาฯ ด้วยสายตาตีติเตียน “ทำอย่างกับไม่เคยเห็นกันไปได้”

“โอ้ คุณหนูก็...จะไม่ให้เคทเจยยังงี้ไหวล่ะคะ” คนเป็นเลขาฯ อิดอด “ก็นานๆ ที่คุณหนูจะเข้ามาที่บริษัท กว่าจะได้เจอได้เห็นหน้ากันก็ตั้งนาน เคทก็ต้องตื่นเต้นเป็นธรรมดาสิคะ”

“แสนดีขอโทษค่ะ แต่แสนดีต้องทำงานนี้” คนเป็นนายขอโทษเลขาฯ แม้จะไม่จำเป็น ก่อนจะกระเช้าอย่างน่ารัก “เคทก็ไปเดินห้าง

เดินตามร้านที่มีรูปแบนดิอยู่เยอะๆ สิ จะได้หาคิดถึง”

“ทำแล้วก็ไม่หาคิดถึงหรอกค่ะ” คนเป็นเลขาฯ ยังแง่งอนไม่เลิกว่า “แต่ออกไปคุณหนูก็คงไม่จ้อ ช่างเถอะค่ะ...เคหายเองก็ได้”

แบนดิมองเลขาฯ ตัวเองพูดเองเออเองคนเดียว แล้วสบตา กับบอดีการ์ดที่ยืนนิ่งอยู่ทางขวามืออย่างปริศนา

“ว่าแต่คุณหนูจะรับน้ำส้มหรือกาแฟดีคะ” เลขาฯ สาววัยกลางคนถาม

“กาแฟค่ะ เตรียมให้คนที่ห้องรับรองด้วยนะคะ” แบนดิยิ้มเพื่อแผ่หน้าใจไปให้บอดีการ์ดคนสนิทของเธอด้วย “ขอบคุณนะคะเคหลิน”

“ไม่เป็นไรค่ะคุณหนู รอสักครู่นะคะ เดี่ยวเคห้จัดกาแฟกับของว่างมาให้”

“ค่ะ” แบนดิยิ้มหวาน ก่อนจะสาวเท้าไปยังประตูที่บอดีการ์ดของเธอเปิดไว้รอท่า

การประชุมที่แบนดิคิดว่าคงจะเป็นแค่การหารื้อเพื่อ แก้ไขปัญหาที่เกิดจากข่าวซุบซิบของวิลเลียมน์ใหญ่โตกว่าที่คนตัวเล็กคิดไว้มาก เพราะตั้งแต่เข้าไปนั่งในห้องประชุม ผลกระทบต่างๆ ที่ห้องเสื้อของเธอได้รับก็โถมเข้ามาไม่หยุดหย่อน บ้างก็ว่าน้องชายเธอใช้ชื่อบริษัทเพื่อชื้อนางแบบมานอนด้วย นักสื่อก็คือวิลเลียมอาจจะใช้เงินของบริษัทในการซื้อผู้หญิงพวกนั้นมา...นี่คนเราสามารถนั่งเทียนเขียนให้รายคนอื่นได้ขนาดนี้เชียวหรือ แบนดิไม่อยากจะเชื่อ

“เดี๋ยวแบนดิจัดการเรื่องนี้เองค่ะ” แบนดิเสนอตัวรับผิดชอบว่าจะเป็นหน้าที่ที่ไม่ผิดนัก เพราะน้องชายของเธอเป็นคนก่อเรื่อง “แต่ยังไงก็ขอบคุณทุกคนนะคะ แล้วก็ขอโทษด้วยที่ก่อปัญหาให้”

เมื่อเจ้านายผู้ไม่ได้ทำอะไรผิดออกตัวขอโทษ พลอยทำให้คนในห้องกระอักกระอ่วนใจไปด้วย แต่ถึงกระนั้นก็ยังไม่มีใครกล้าพูดอะไร

“แล้วนี่มีอะไรที่แสนดีต้องรู้อีกหรือเปล่าคะ” ผู้บริหารสาวเอ่ยถาม เสียงหวานยังคงนุ่มนวลปราศจากอารมณ์กรุ่นโกรธอย่างที่ทีมงานในห้องนึกหวั่น

“ไม่ค่ะ ตอนนั้นนอกจากเรื่องข่าวแล้ว ยังไม่มีปัญหาอะไร”

“ดีค่ะ อย่างนั้นพอแค่นี้ก่อนนะคะ” แสนดีเอ่ยเพื่อเป็นการปิดประชุม “ขอบคุณทุกคนจริงๆ ค่ะ แสนดีจะรีบไปจัดการปัญหาทันที”

“ไม่ง่ายอย่างที่คิดไว้หรือครับ” บอติการ์ตหนุ่มเอ่ยถาม หลังจากลุกขึ้นเพื่อต้อนรับเจ้านายของเขา

แสนดี เทรเวน ก้าวออกมาจากห้องประชุมเป็นคนสุดท้ายด้วยสีหน้าอิดโรย เธอถอนหายใจยาวด้วยความเหน็ดเหนื่อยหัวใจอย่างที่สุด

“ไม่เลยค่ะ เรื่องนี้ไม่เคยง่ายเลย แสนดีน่าจะรู้อยู่แล้ว” หญิงสาวส่งยิ้มเนือยๆ เช่นเคยให้แก่บอติการ์ตคนสนิท

“คุณหนูอยากให้ผมเรียนคุณผู้หญิงให้หรือเปล่าครับ” เคนเสนอทางออกให้แก่เจ้านาย โดยการเรียนเรื่องปัญหาในบริษัทให้ ‘คุณผู้หญิงเทรเวน’ ทราบ ทว่าแสนดีกลับส่ายหัวปฏิเสธ

“ไม่ค่ะ แสนดีไม่อยากทำให้เรามีวุ่นวาย” คนเป็นนายแจ้งความจำนง “และที่สำคัญ แสนดีไม่ยอมให้วิลเลียมไปเจ้าเล่ห์ พุดจาหวานล่อลวงมามีจันรอดตัวไปอีกแน่ เขาต้องจ่ายคืนในสิ่งที่เขาเอาไป”

“ครับผม” เคนค้อมหัว แล้วผายมือเป็นเชิงบอกทาง

“เราจะไปไหนคะ” แสนดีทำหน้าที่แปลกใจ แต่ก็ยอมก้าวเท้าไปตามทางเดิน รอให้บอติการ์ตของเธอเดินตามมาให้คำตอบ

“คุณวิลเลียมอยู่ในเมืองครับคุณหนู” เคนไขข้อสงสัย ทำให้หน้าสวหวานนั้นมึนรอยยิ้มร้ายกาจขึ้นมาประดับ

แสนดีถอนหายใจอย่างโล่งอก “นึกว่าหลบอยู่ในป่าเสียอีก...แต่

ก็ดี จะได้จัดการปัญหาง่ายๆ หน่อย”

บอดีการ์ดมือฉมังพาคุณหนูเทอร์เวน ผู้อยู่ในความดูแลเขา
มาตลอดระยะเวลาหลายปี มาที่ร้านอาหารกึ่งผับที่เปิดอยู่บนถนนย่าน
คนรวยในเมืองแอลเอ โดยใช้เวลาเพียงไม่นาน เคนทำหน้าที่ของเขา
ได้ดีเยี่ยมอย่างเช่นทุกครั้ง ร่างสูงของทหารเก่าเดินมาเปิดประตูรถให้
คุณหนูคนสวย กางมือกันเพื่อป้องกันเหล่าปาปารัชีที่อาจจะกรูกัน
เข้ามาถ่ายรูปถ่ายรูปเจ้านายเขาเมื่อไรก็ได้

แม้จะเฝ้าระวังความปลอดภัยให้คุณแสนดีมากเท่าไร ทว่า
บอดีการ์ดคนเก่งอย่างเคนก็ไม่วิวเลยว่าตอนนี้เขากำลังเป็นเป้าสายตา
ของคนพาลคนหนึ่งอยู่

“โผล่หน้ามาได้แล้วเหอแม่ตัวดี” วิกเตอร์ลดกระจกรถคันหรู
ของเขาลงเพื่อมองผู้หญิงคนหนึ่งที่ทำให้เขาหัวปั่นมาตลอดหลายวัน
“หี ดูลิ วันนี้นี้ยังจะเก่งอยู่หรือเปล่า”

ว่าแล้ววิกเตอร์ก็หักเลี้ยวพวงมาลัยทันที ก้าวลงจากรถแล้วตาม
ยายแม่มดที่สวดยหายดาฟ้าเข้าไปในร้านอาหารอย่างเร่งรีบ ก้อนเนื้อใน
อกซ้ายเต้นกระหน่ำด้วยความตื่นเต้น ก่อนที่แทบจะหยุดเต้นไปดื้อๆ
กับภาพตรงหน้าที่เขาไม่คาดคิดว่าจะเห็น

“ไปให้พ้น...หมดเวลาเธอแล้ว” หญิงสาวร่างระหงในชุดสบายๆ
บอกหญิงสาวที่กอดรัดพิดเหวี่ยงอยู่กับชายหนุ่มหน้าตาดีในร้านอาหาร
หรืออย่างไม้อายสายตาใครด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง จนผู้หญิงคนนั้นชัก
สีหน้าไม่พอใจขึ้นมา

“แกเป็นใคร...กล้าดียังไง”

“ใส่หัวไปให้พ้น...” เสียงทุ้มเอ๋ยดัดบทก่อนลุกขึ้นมาเท้าคางกับ
โต๊ะ แล้วมองร่างระหงของคนที่ยืนทำหน้าที่ว่าอยู่ตาหวานยิ้ม “อย่า
แม้แต่จะคิดที่จะแตะแสนดีของฉัน”

“ดีใจที่ยังจำชื่อพี่ได้นะวิล...” แสนดีกั๊ดฟันเรียกชื่อน้องชาย ไม่สนใจจะเหลือบมองหญิงสาวที่กระพัดกระพือตคว่ำกระเป๋าลอกออกไปให้เสียเวลา “อย่างนั้นก็รู้ว่าพี่มาหาเราทำไมสินะ”

“แสนดีคิดถึงผมนะสิ...ไม่เห็นต้องถาม” พ่อคนร้อยเล่ห์ยิ้มกว้าง ก่อนจะถูกขึ้นมารถเช่าพี่สาวคนสวย “ผมก็คิดถึงแสนดีนะ จะบอกให้”

“เลิกเล่นได้แล้ว วิลเลียม เทรเวน” แสนดีเรียกน้องชายเสียงแข็ง ก่อนจะโยนซองเอกสารใส่อกกว้างอย่างโมโห “เราจ่ายเงินนางแบบเป็นสองเท่าของค่าตัว มีอะไรจะบอกพี่มั๊ย”

“อะไรกันนี่แสนดี...ทำอย่างกับเป็นเรื่องใหญ่โตไปได้” วิลเลียม โอดโอย ก่อนจะก้มหยิบซองเอกสารที่ตกลงไปกองที่ปลายเท้าขึ้นมาอ่าน “เงินไม่กี่พันเหรียญเอง”

“มันไม่ใช่เรื่องเล่นๆ นะ เราทำร่างกายพี่...แถมยังซื้อผู้หญิงพวกนี้ในชื่อของบริษัทที่พี่กำลังดูแลอยู่ แล้วตอนนี้พี่ก็โกรธมากด้วย” คนสวยบาดตาบอกยืดยาวด้วยเสียงโทนเดิม ทำเอาพ่อจ่อมทะเล้นถึงกับหน้าเสีย เมื่อคนเป็นพี่สาวเขาจริงขึ้นมา “ถ้าเราไม่หยุด ก็ไม่ต้องมาพูดกันอีก” พูดแล้วสาวร่างระหงก็สะบัดหน้าหนีน้องชายตัวแสบ ก่อนจะเดินออกมาจากร้านอาหารเพื่อไปจัดการธุระในวันนี้ต่อไปให้เสร็จ

“เฮ้ยๆ แสนดีไม่เอานะ...อย่าโกรธสิ เค้าขอโทษ...” วิลเลียมวิ่งหน้าตั้งไปดักหน้าพี่สาว ก่อนจะเข้าไปเกาะแข่งเกาะขาเหมือนอย่างที่เคยทำ “อย่าโกรธเขาเลยนะคนดีคนดี เดี่ยวเรื่องนี้เขาจะจัดการให้เลย ซื้อผู้หญิงมาเท่าไร เขาจะคืนเงินให้หมดเลยนะ...แสนดีของเขา”

“ไม่ต้องมาอ่อน คราวนี้ไม่ให้อ่อนให้หรอกนะ” แสนดีสะบัดน้องชายที่เกาะแข่งขาเธอเอาไว้จนกระเด็นออก ก่อนจะก้าวออกไปจากร้าน

แต่มีหรือที่คนมือตึกแกอย่างวิลเลียมจะยอมง่ายๆ “ไม่นะ

แสนดี...เขารักตัวเองคนเดียวนะ ผู้หญิงคนอื่นเขาไม่ได้รู้สึกอะไรด้วยเลย ได้โปรดอย่าโกรธเขาเลยนะ” วิลเลียมตะโกนเสียงดังเรียกความสนใจจากคนทั้งร้าน คร่ำครวญใส่พี่สาวได้อย่างสมบทบาท “เขารักตัวเองที่สุดเลยนะ”

“ไอ้บ้าวิลเลียม ปล่อยเดี๋ยวนี้เลยนะ...ไม่งั้นเจ็บหนักแน่” แชนดีก้มลงดันหน้าน้องชายตัวแสบออกจากต้นขา อายแสนอายที่ต้องมาทำตัวเป็นเด็กๆ กลางที่สาธารณะแบบนี้ “ไอ้กะล่อนนี่! ปล่อยนะ!”

“ไม่เอา...เขารักของเขานขนาดนี้จะปล่อยได้ยังไง” หน้าคมกระหึ่มยิ้มเย้ยกับท่อนขาเรียวของพี่สาว ใช้แผ่นนี้ต่อให้โกรธแค่ไหน แชนดีก็ต้องยกโทษให้ เพราะเขารู้ดีว่าพี่สาวของเขาไม่มีทางยอมขายหน้ากลางธารกำนัลเช่นนี้นานแน่

“หนอย ไอ้เด็กบ้า จะเล่นอย่างนี้ทำไม...ได้” แชนดีพุดลอดไรฟัน ยกกระเป๋าทิ้งขว้างทิ้งขว้างไปที่แผ่นหลังกว้างของน้องชายไปเต็มแรงหลายที

ต๊บบ! ต๊บบ!

“จะปล่อยมัยยะ...ที่นี้จะยอมปล่อยดีจ้ะ มัย” คนที่เหนียวจนหอบเอ่ยถามลอดไรฟัน

“ไม่เอา เขาไม่ยอมแพ้ตัวเองหรอก...ไม่ปล่อยแน่!” วิลเลียมยืนยันเสียงแข็งอย่างไม่ท้อถอย ก่อนจะรัดท่อนขาพี่สาวแน่นขึ้น เรื่องอะไรจะยอมแพ่ง่ายๆ ละ ผันไปเถอะแสนดี

แต่ก่อนที่แชนดีจะยกเท้าเตะน้องชายอีกรอบ ร่างสูงของน้องชายเธอก็ปลิวถลาไปกับพื้นหินอ่อน วิลเลียมถูกระชากออกไปไกลหลายฟุต ตามมาด้วยเสียงขู่อันชวนขวัญผวาของ วิกเตอร์ แบ็คคโครสส์ ที่ทำให้แชนดีรู้สึกคล้ายเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ

“ไล่หัวแกไปให้พ้นไอ้สวะ เธอเป็นของฉัน” ชายร่างกำยำในชุดสูทบอกเสียงเย็น แล้วกระชากข้อมือเล็กให้ตามเขาไป ปล่อยให้คน

ที่เพิ่งโดนลากออกมาอย่างไม่เต็มใจหน้าเหวออยู่ที่พื้น สมองยังอื้ออึงอย่างงงวย

“เฮ้ย...แกเป็นใครวะ!” วิลเลียมตะโกนอย่างเอาเรื่อง ลูกขึ้นยืนปุบปับเพื่อตามพี่สาวเขาออกไป ไฉ่ห่านนี่...ไม่รู้ซะแล้วว่าเล่นกับใครอยู่ “ปล่อยแสนดีเดี๋ยวนี้นะ...แกกล้าดียังไงมาแตะตัวแสนดีของฉัน!”

“จัดการมันซะ...” วิกเตอร์สั่งลูกน้องที่ยืนรอคำสั่งอยู่เสียงเจี๊ยบก่อนจะจูดร่างบางให้เดินตามเขาออกมา

“หยุดนะ! นี่คุณคิดว่าทำบ้าอะไรอยู่! วิล วิลเลียม!” แสนดีขึ้นตัวไวสุดกำลัง พยายามปักเท้ากับพื้นไว้แน่น ขณะที่หัวสมองนั้นกำลังอื้ออึง ตะลึงงันไม่หายเมื่อคนที่มาจูดเธอไม่ต่างจากโจรห้าร้อย คือไฉ่มาเพี้ยบ้าที่เพื่อนของเธอย้ำนักย้ำหนาว่าให้อยู่ห่างๆ ไฉ่พวกหมาล่าเนื้อ! “วิลเลียม!”

“หุบปาก!” วิกเตอร์สั่งร่างบางเข้ามาใกล้ด้วยสองมือใหญ่ ออกแรงบีบต้นแขนบางหนักมือด้วยอารมณ์ที่กำลังคุกรุ่น

หลังจากที่เขาต้องทนยืนดูเธอพ้อแงแ่งอนกับไฉ่เด็กบ้าที่ไหนก็ไม่รู้ แถมไล่ผู้หญิงของไฉ่หมอนั้นไปแล้วก็ยังอนจ้อกันอยู่อีกเป็นนานสองนาน รู้หรือเปล่าว่ามันเหมือนกับเธอกำลังสูมไฟในอกเขา! รู้หรือเปล่าว่าเธอกำลังหยามน้ำหน้าเขาขนาดไหน ยายแม่มด!

“ถ้าอยากให้ฉันกลับไปหาไฉ่เด็กนั้น ก็เรียกชื่อมันให้ได้ยินอีกทีสิ”

“คุณพูดบ้าอะไร วิลเลียมเขาเป็น...”

“ฉันบอกให้หุบปาก!” เสียงตะคอกดังลั่นจนร่างบางสะดุ้งเหวี่ยงตัวลั่นอย่างควบคุมไม่อยู่ เมื่อสบกับสายตาเลือดเย็นที่แผ่ไปด้วยอารมณ์ของชายตรงหน้า

“ปล่อยฉัน...ฉันไม่เคยทำอะไรให้คุณ...คุณไม่มีสิทธิ์มาทำร้ายหรือคุกคามฉันแบบนี้” แม้จะกลัวจนตัวสั่นงันงก แต่แสนดีก็ยังเอ่ยกับ

คนอารมณ์ร้ายด้วยน้ำเสียงใจเย็น สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เพื่อตั้งสติ แล้วคิดถึงท่าทางของมารดาเวลารับมือกับคุณป้าในตอนที่ท่านอาละวาด “คุณบอกเองว่าจะไม่ได้ตามฉันอีก”

“เชื่อคำพูดหมาล่าเนื้อกับเขาด้วยอย่างนั้นหรือ” วิกเตอร์เหยียดยิ้มมุมปาก ก่อนจะรังไร้งบางเข้ามาใกล้จนรู้สึกถึงความร้อนของกันและกัน “ฉันมันพวกกลับกลอก...ไว้ใจไม่ได้หรอก รู้ไว้ซะ!”

“หยุดนะ! คุณจะลักพาตัวฉันแบบนี้ไม่ได้นะ” แสนดีขึ้นตัวอย่างสุดกำลัง ขณะที่คนตัวโตออกแรงรั้งเธอไปที่รถคันใหญ่ที่จอดรออยู่ก่อนแล้ว “คุณจะทำให้เรื่องมันยุ่งยาก คุณจะทำให้ทุกอย่างพังหมด”

“เธอต่างหากที่ทำเรื่องพัง!” วิกเตอร์สบถลั่น ก่อนเหวี่ยงร่างระหงใส่ต้นไม้ใหญ่ใกล้ๆ “เธอหักหน้าฉัน ฉันยังพอจะเข้าใจได้ว่ามันเป็นการเรียกร้องความสนใจเล็กๆ น้อยๆ ของพวกผู้หญิง แต่ที่เธอวิ่งโหมหาไอ้สวะนั้น ทั้งๆ ที่มันกำลังเคลมผู้หญิงอื่นอยู่ให้เธอเห็นดำตาคันไม่เข้าใจ!”

“พูดบ้าอะไรไม่ทราบ ฉันไม่เคยคิดที่จะเรียกร้องความสนใจหรือว่าอะไรจากคนอย่างคุณทั้งนั้นแหละ” แม้จะเจ็บไม่น้อยที่โดนเขาเหวี่ยงใส่ต้นไม้ แต่คนตัวเล็กก็ยังฮึดสู้ พร้อมกับชักสีหน้าไม่พอใจใส่มาเพียหนุ่ม “ฉันบอกแล้วว่าที่ฉันอยู่ที่นี่นั่นก็เพราะเงิน! แล้วตอนนี้ ถ้าเลือกได้ ฉันก็กำลังภาวนาให้ตัวเองไม่อยู่ที่นั่นด้วย...รู้ไว้ซะ!”

“เธอมันโง่!” วิกเตอร์กัดฟันกรอด ผู้หญิงคนนี้คิดว่าตัวเองเป็นใครถึงมาพูดอย่างนี้ต่อหน้าคนอย่างเขา “ฉันยื่นข้อเสนอให้เธอ...ข้อเสนอที่ผู้หญิงทั้งเมืองนี้ดินพลาอยากจะได้...ให้เธอคนเดียว แต่เธอกลับเลือกไอ้หน้าอ่อนที่พันผู้หญิงไม่เข้าหน้า”

“อย่ามาพูดจาแบบนี้” แสนดีรวบรวมแรงเหวี่ยงใหญ่ ผลักใส่ร่างสูงออกห่างจากตัวเพราะความโมโห แม้น้องชายของเธอจะเปลี่ยนผู้หญิงบ่อย แต่เขาไม่มีสิทธิ์มาดูถูกน้องชายเธออย่างนี้ อย่างน้อยก็

ไม่ใช่ต่อหน้าเธอ ถึงวิลเลียมจะสร้างปัญหาให้เธอไม่หยุดหย่อน แต่เขาก็เป็นน้องชายที่น่ารักของเธอเสมอ

“ต่อให้วิลจะเปลี่ยนผู้หญิงบ่อยแค่ไหน พวกหมาล่าเนื้อที่เอาแต่พูดกลับกลอกก็ไม่มีสิทธิ์มาดูถูกเขา”

“เธอ...”

“ต่อให้วิลจะเป็นยังไง คุณก็เทียบเขาไม่ได้...คุณมันพวกเลือดเย็น” คนโกรธจนควันออกหูสาดคำพูดใส่ชายร่างสูงตรงหน้าอย่างไม่ยั้งคิด และไม่สนผลที่กำลังจะตามมา

“หิ...เลือดเย็นอย่างนั้นหรือ” วิกเตอร์ดันร่างระหงให้ถอยชิดต้นไม้อีกครั้ง ขณะใช้ลิ้นดูดกระพุ้งแก้มอย่างหงุดหงิดใจ การโดนหยามไม่ใช่สิ่งที่วิกเตอร์คุ้นเคย และเขาก็เกลียดมันเข้าไส้ “เธอไม่รู้จักเศษเสี้ยวของคำนั้นด้วยซ้ำ...เธอไม่รู้จักรัคน...กลัวดียังไงมาตัดสินฉัน”

“ฉันก็ปล่อยฉันไปสักที ฉันไม่รู้จักรัคนแล้วก็ไม่ต้องการรู้จักคุณด้วย” แสนดีพุดน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว ความกลัวถูกกลบฝังด้วยอารมณ์กรุ่นโกรธ “นั่นมันแน่นอนอยู่แล้วคนดี” เสียงทุ้มเอ่ยแผ่วเบา ก่อนจะเซยหน้างามให้เซดขึ้น แล้วไขว่คว้ามือไปตามกรอบหน้ารูปโซอย่างจาบจ้วง ก้มหน้ากระซิบบอกเสียงพร่ำอย่างคุกคาม “แต่เพื่อนของเธอน่าจะรู้จักฉันดีขึ้นหน่อยแล้วนะฉันว่า”

“คุณทำอะไรเขา!” แสนดีลนลานถาม ผู้ชายคนนี้นั่น...

“นั่นขึ้นอยู่กับคำตอบของเธอคนดี” มือหยาบกรำนเลื่อนขึ้นไปลูบผิวนุ่มนวลก่อนจะกวาดตามองอย่างน่าเกลียด เลือดในกายของแสนดีเย็นจัดเพราะความขยะแขยง “เธอมีเวลาคิดอีกมาก คิด...แล้วก็เลือกคำตอบที่ฉันอยากฟังเอาไว้ซะนะ เพราะเราจะต้องตกลงกันอีกครั้ง”

“อย่าทำอะไรเขาซะ ถ้าคุณโกรธที่ฉันหักหน้าคุณฉันก็ขอโทษ...ฉันจะคืนเงินให้คุณก็ได้” คนที่เพ็งโดนขู่ละล้าละลักบอก ถ้าเงินนั้น

ทำให้เพื่อนของเธอตกอยู่ในอันตราย เธอจะเอามาคืนให้เขาเป็นสามเท่าเลย “แต่ได้โปรด...ปล่อยเขา”

“ปากนี้มันควรจะเป็นของฉัน” เสียงทุ้มเอื่อยอย่างหลงใหล ขณะปิดป้ายนิ้วหัวแม่มือผ่านริมฝีปากอ้อม “ตานี้ จมูกนี้ ทั้งหมดของเธอควรจะเป็นของฉันตั้งแต่วันนั้นแล้ว...”

“อย่าทำอะไรเพื่อนฉัน...ได้โปรด” แสนดีอ่อนหวานเสียงสั่น เตใจผู้ชายคนนี้ไม่ถูกว่าเขาจะเล่นงานเพื่อนของเธอต่อไปอย่างไร และเธอจะไม่ยอมเสียง “ได้โปรดเถอะนะ”

“ฉันจะเอาเธอมาเป็นของฉัน...ของฉันคนเดียว”

“เพื่อนฉัน...ห้ามทำอะไรเขานะ” แสนดีอ่อนหวาน

“นั่นขึ้นอยู่กับความพอใจของฉัน...” วิกเตอร์บอกอย่างคนถือไฟเหนือกว่า “และตอนนี้เธอก็มีอิทธิพลต่อมันมาก...เก็บนี้เอาไว้ พร้อมเมื่อไหร่ก็แค่โทร. หาฉัน ฉันจะรอ”

“ไม่นะ คุณจะทำแบบนี้ไม่ได้” แสนดีบอกอย่างตระหนก มองโทรศัพท์มือถือเครื่องบางสลับกับผู้ชายตรงหน้าอย่างสับสน

ใช่สิ...ถ้าขึ้นที่บ้านเธอรู้ว่าเธอกำลังจะนัดผู้ชาย หรือว่ามีผู้ชายเข้าใกล้เธออย่างที่เขาทำอยู่ตอนนี้ละก็...

“อย่าทำให้เรื่องมันยุ่งยากเลยนะคะ แค่อปล่อยเพื่อนฉัน แล้วฉันจะไม่ไปยุ่งกับคุณอีก”

“ก็บอกแล้วไงว่าฉันจะเอาเธอมาเป็นของฉัน...เธอก็ต้องเป็นของฉัน มันไม่สำคัญว่าเธอจะต้องการอะไร หรือว่าอยากหรือไม่...ฉันล่าเธอมานานเกินไปแล้ว คราวนี้เธอจะต้องเดินมาหาฉันอย่างเต็มใจ”

“คุณไม่รู้หรือว่าคุณกำลังเล่นกับอะไรอยู่...คุณแบล็คคროสส์” แสนดีเช่นเขี้ยวเมื่อถูกมาเพียหนุ่มต่อนจนหมดแต่้ม

“ฉันบอกแล้วไงว่าฉันไม่สน” วิกเตอร์เหยียดยิ้มก่อนจะผละออกห่างจากใบหน้าเล็ก เมื่อคิดว่าอยู่ใกล้เธอนานกว่านี้เขาคงจะอดใจไม่

ไหว “ฉันอยากจะจูบลาเธอตรงนี้อู๋หรือทงคะคุณแซนดีคนสวย แต่คิดไปคิดมา ฉันว่า...ฉันจะรอให้ถึงตอนที่เธอเป็นของฉันทีเดียว คงจะดีกว่ากันเยอะเลย”

“คุณต้องเลิกยุ่งกับฉัน” นี่ไม่ใช่คำขู่ แต่เป็นคำสั่ง

แต่มีหรือที่คนอย่างวิกเตอร์จะยอมเชื่อฟัง

“นั่นคงจะไม่ได้หรือทง” วิกเตอร์ส่ายหน้าน้อยๆ กับคำพูดของคนตัวเล็กด้วยความแปลกใจระคนชื่นชม โดนเขาขู่จนขนาดนี้แล้วก็ยังสู้ยิบตาอยู่นะ แม่นางสิงห์ เป็นคนอื่นนะหรือ ป่านนี้คงตัวลั่นงันงกเป็นเจ้าเข้าแล้วกระมัง

“ให้คำตอบที่ฉันอยากได้...แล้วเธอจะได้ทุกอย่าง คนดี”

4

“บัดซบเอ้ย! หลบไปให้พ้น ไอ้พวกเวร!”

เสียงตะโกนโหวกเหวกของน้องชายดังมากระทบหู ก่อนจะตามด้วยเสียงตบตบหลายหมัด ทำให้เส้นตืดตึงใจก้าวเร็วๆ วิ่งกลับไปหาน้องชายที่อยู่ข้างในร้านอาหาร แทนที่จะตามไปเอาเรื่องผู้ชายบ้าที่ประกาศตัวว่ามีเพื่อนของเธออยู่ในกำมือ

“บอกให้ปล่อยกูไฉน!”

“วิลเลียม!” เสียงหวานแผ่วไปด้วยความตระหนก พลันหน้าซีดเผือดลงทันตาเมื่อเห็นสภาพสะบักสะบอมของน้องชาย “ตายแล้ว วิลเลียม” เธออุทานชื่อน้องชายเบาหวิว ใจหายวาบเมื่อเห็นสีหน้าอันแตกยับของวิลเลียม

“แสนดี! พี่ไม่เป็นอะไรนะ” วิลเลียมที่กำลังจะร่างขาเสยปลายคางไอ้พวกตัวเกะกะเขาอยู่ หันตามเสียงเรียกของพี่สาว รีบก้าวตัดห้องอาหารมารับร่างบางที่สิ้นเทาเพราะหวาดกลัวเอาไว้ในอ้อมแขนอย่างปลอบขวัญ “พี่ไม่เป็นไรนะ ไอ้พวกนั้นมันทำอะไรพี่หรือเปล่า”

“เปล่า...เขาไม่ได้ทำอะไร” เส้นตีสายหวั่นแรงๆ ขณะหาผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่มาซับเลือดที่โหนกแก้มให้น้องชาย “แต่หน้าเรา วิล...”

“แค่นี้จิบๆ น่าเสียด” วิลเลียมยี้ดอกบอก ก่อนจะสูดปากเบาๆ

เมื่อรู้สึกปวดจี๊ดที่โหนกแก้มตรงที่พี่สาวลงมือจับเลือดให้

“โอ้...วิล” แสนดีเข็ดเลือดให้น้องชายด้วยมืออันล้นเทา โกรธจนมือไม้สั่น ผู้ชายคนนั้นกล้าดียังไงมาทำร้ายน้องชายเธออย่างนี้...เลวที่สุด!

“แสนดี พี่เลือดออก!” วิลเลียมอุทานอย่างตกใจแล้วจับพี่สาวพลิกตัวหันหลัง มองเนื้อมวลที่มีเลือดซิบอยู่ประปรายตรงแผ่นหลังด้วยสายตาเปี่ยมโทสะ “โอ้เลวนั่น...”

“อย่านะวิล...” แสนดีจับแขนน้องชายเอาไว้ก่อนที่เขาจะขาดสติเดินไปฆ่ามาเพียเม็กชิกันคนนั้นให้ตายคามือ “พี่อยากกลับบ้านพาพี่กลับบ้านเถอะ”

“ไม่ พี่ต้องไปหาหมอ” วิลเลียมยกมือเสยผม กระแทกลมหายใจเพื่อสงบสติอารมณ์ แล้วค่อยๆ ประคองพี่สาวไปที่รถ “เราต้องไปโรงพยาบาลกัน” ผู้เป็นน้องสรุประหว่างดันตัวพี่สาวให้เข้าไปนั่งในรถพอดีกับคนที่สะบัดสะบอมไม่แพ้กันวิ่งออกมาจากด้านในร้านอาหาร

“คุณหนูครับ” บอดีการ์ดหนุ่มเรียกเจ้านายสาวอย่างตื่นตระหนก เมื่อเห็นว่าเขาทำหน้าที่บกพร่องอย่างใหญ่หลวงในวันนี้

“จัดการเรื่องทางนี้ให้ผมด้วยนะเคน” วิลเลียมยกมือบอก แสนดีเองก็พยักหน้าส่งให้บอดีการ์ดคนสนิทของเธอเชิงบอกว่าไม่เป็นไร “ผมจะพาแสนดีไปโรงพยาบาล ให้เจ้าของร้านแจ้งค่าเสียหายได้เลย เตียวผมจัดการเอง”

“ได้รับคุณวิลเลียม” เคนค้อมหัวรับคำสั่ง แต่มีวามองตามเจ้านายของเขา

“แสนดีไม่เป็นไรค่ะ” เจ้านายคนสวยยืนยันพว้อมรอยยิ้ม “เจอกันที่บ้านนะคะ แสนดีฝากด้วย”

“ครับ คุณหนู” รับคำสั่งจากเจ้านายโดยตรงของเขาอีกครั้งเสร็จแล้ว เคนจึงยอมถอยห่าง

ขณะที่วิลเลียมเองก็เลี้ยวเดินตามออกมา ก่อนจะฉวยโอกาสที่
แสงดีรับโทรศัพท์กระซิบกระซาบกับบอดีการ์ดของพี่สาว

“ก่อนกลับบ้านช่วยสืบเรื่องไอ้เวอร์ตะโลนี่ให้ผมด้วย” วิลเลียม
ออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงขู่อาฆาต “ผมไม่สนว่ามันเป็นใคร มันทำแสนดี
ของผมเจ็บตัว ผมไม่เอามันไว้นะ”

“คนของผมจัดการแล้วครับ” เคนบอกอย่างรู้หน้าที่ “ผมจะ
รายงานคุณวิลเลียมทันทีที่ได้เรื่องครับ”

“ดีครับ ขอบคุณมาก” วิลเลียมตบป่านายทหารเก่า ก่อนจะขึ้น
มานั่งประจำตำแหน่งคนขับ และขับรถออกมาอย่างเงี้ยวเยิบระหว่าง
ที่แสงดีนั่งคุยโทรศัพท์กับแมทธิวอยู่...

แมทธิวก็คือแมทธิว...หนูไวดาไวไม่เคยเปลี่ยน สมกับฉายานก
แห่งบ้านเทรเวนจริงๆ

**“แมทธิวว่ายังงัยบ้าง” น้องชายเหลือบมองหน้าหนักอก
หนักใจของพี่สาวแล้วถาม**

“เราต้องไม่เชื่อแน่ว่าแมทธิวรู้ทุกอย่าง” แสงดีหันมาระบายกับ
น้องชาย หลังจากโดน ‘บทสวด’ เล็กๆ จากพี่ชายคนโต “รู้แม้กระทั่ง
พี่โดนดักทำร้าย ตกลงนี้พี่มีใส่ศึกโซมัย ทำไมแมทธิวถึงได้รู้ทุกอย่าง
แบบนี้” เธอบ่นอย่างไม่พอใจ เมื่อคิดว่าตัวเธอนั้นถูกคนในบ้านจับตา
ทุกฝีก้าว

“เราระวังไม่ให้มีอันตราย” วิลเลียมแก้ แล้วเบนสายตาไปมอง
แผ่นหลังที่เคยเนียนสวยด้วยสายตาเย็นชา และคำว่า ‘เรา’ ที่เขาใช้ก็
หมายถึงเหล่าผู้ชายตระกูลเทรเวนทุกผู้ทุกคน “และก็เหินๆ กันอยู่ว่า
ต่อให้เราระวังกันแทบตายยังงัย พี่ก็ยังได้ผล”

“คุณป้าต้องอาละวาดอีกแน่” แสงดีได้แต่นั่งถอนหายใจ เมื่อ
คิดถึงพายุอารมณ์ของคนเป็นพ่อตอนที่ท่านรู้เรื่องนี้เข้า “มันคงจะไม่

จบง่าย ๆ”

“ไม่จบหรอก” วิลเลียมพูด เขียดยิ้มมุมปากอย่างสะใจ เมื่อคิดว่าไอ้คนที่กล้าตะเพีสาวเขาจะต้องโดนอะไรบ้าง “ผมคนหนึ่งละที่จะไม่จบ ไอ้ฝรั่งนั้นมันไม่ตายดีแน่”

“ใช่ คงจะสนุกน่าดูชมเลยละ” นึกภาพแล้วก็ได้แต่นั่งถอนหายใจ และเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมกับความโกรธของพี่ชายคนโตที่เขาเพิ่งได้รับเพียงครั้งเดียวผ่านทางโทรศัพท์มือถือ แต่พนันได้เลยว่าตอนนี้แมทธิวคงจะ ‘เดือดสุดๆ’ อยู่เลยละ

และไม่ผิดไปจากที่แสนดีคิดเอาไว้ เพราะทันทีที่ก้าวลงมาจากรถ คุณหมอแมทธิว เทรเวน ก็ยื่นกอดอกจี้กักรออยู่หน้าประตูโรงพยาบาล ใบหน้านิ่งเรียบไม่แสดงอารมณ์ของเขา ทำให้สองศรีพี่น้องขวัญกระเจิงเข้าไปอีก

“ขึ้นมา” คำสั่งสั้นๆ ของพี่ชายทำให้แสนดีลากเท้าอันหนักอึ้งของตัวเองไปนั่งที่รถเข็นอย่างไม่มีความเลือก จากนั้นเธอก็ถูกแมทธิวโหมดคุณหมอจอมโหดเซ็นขึ้นลิฟต์เพื่อไปเข้าห้องตรวจ โดยมีวิลเลียมเดินตามหลังไปด้วย ท่ามกลางสายตาสงสัยของคนไข้และเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาล

“เขาเป็นใคร” คำถามแรกหลุดมาจากปากของแมทธิวทันทีที่ทั้งสามอยู่ในลิฟต์ น้ำเสียงนิ่งเรียบแต่เย็นเยียบทำให้แสนดีต้องรีบกัดปากอย่างเสียขวัญ

“วิกเตอร์ แบล็คครอสส์ ค่ะ” แสนดีตอบพี่ชายเสียงเบา แล้วก็ได้ยินเสียงสูญหายไยวเหี้ยมจากฝั่งของวิลเลียม

“หมาล่าเนื้อ” วิลเลียมพูดลดอโรฟัน เรียกคนที่กล้ามาแหย่กับบ้านเขาด้วยคำพูดที่แสดงถึงความเหี้ยมหยาม “พวกมาเพียเม็กซิกัน คิดอยากจะทำสงครามกับเราอีกงั้นหรือ ไอ้สารเลว”

“เขาจับแจ๊สเปอร์ไป เขาซู่แสนดี” หญิงสาวคนเดียวในสาม

พี่น้องฟ็อง “เราต้องช่วยแจ็สเปอร์นะ”

“เราทำแน่” แมททิวพูดอย่างเฉยเมยเช่นเคย แต่นัยน์ตาคมกลับลุกโชนไปด้วยไฟอารมณ์ที่มีน้อยครั้ง และมีน้อยคนนักจะมีโอกาสได้เห็น “เราจะคุยเรื่องนี้หลังจากเราเข้าห้องตรวจเสร็จเรียบร้อยแล้วเท่านั้น” คนเป็นหมอบอกแผนการ “มีล่าเตรียมห้องตรวจเรียบร้อยแล้ว”

“มีล่าเหรอก ก็โอเค” วิลเลียมพยักหน้าทันทีที่ได้ยินว่าหมอที่รับหน้าที่ตรวจพี่สาวเป็นหมอผู้หญิง และที่สำคัญยังมีมือดีอีกต่างหาก “ดีกว่าพวกหมอผู้ชายซึกอ”

“พี่จะรออยู่หน้าห้องตรวจ” แมททิวบอกระหว่างเซ็นน้องสาวไปทางประตูห้องตรวจ ที่ตอนนี้มีคุณหมอคณสวดยืนรอรับอยู่ “จะทำแผลให้เจ้าวิลระหว่างรอ”

“ค่ะ” แสนดีพยักหน้า ไม่กล้าเสี่ยงกับอารมณ์คุกรุ่นของแมททิว ยอมนั่งสงบเสงี่ยมบนรถเข็นให้คุณหมอมีล่าเซ็นเข้าห้องตรวจไป อีกใจหนึ่งก็นึกจิตใจที่แมททิวไม่ได้เป็นคนตรวจอาการของเธอ เพราะเธอเองก็ต้องการอากาศหายใจเพื่อคิดหาข้ออ้างและคำพูดที่จะเล่าเรื่องผู้ชายตัวปัญหากับพี่ๆ น้องๆ ของเธออย่างไรไม่ให้พวกเขาอาละวาดหรือโมโหหนักขึ้น บางทีการได้หมอมีล่าคนนี้มาตรวจอาจจะเป็นเรื่องดีเหมือนกัน

“แผลไม่ใหญ่มาก แต่ยังไงก็ต้องให้เลือดนะค่ะ” หมอมีล่าบอกหลังจากอ่านประวัติทางการแพทย์ของ ‘คนไข้คนพิเศษ’ เรียบร้อยแล้ว “กันไว้ดีกว่าแก้ค่ะ เชื่อว่าเลือดจะหยุดไหลช้ากว่าที่ฉันคิดเอาไว้”

“ค่ะ ทำยังไงก็ได้ที่จะไม่ให้แมททิวโมโหไปมากกว่านี้” แสนดีเอ่ยอย่างท้อแท้ระหว่างยื่นแขนออกไปข้างหน้า อำนวยความสะดวกให้หมอมีล่าเจาะหาเส้นเลือดสำหรับเจาะเข็มเข้าไป แล้วแสนดีก็ค่อยๆ เบนสายตาไปยังประตูห้องที่มีพยาบาลนำถุงเลือดกรุ๊ปพิเศษเข้ามา

“เราโชคดีค่ะ” พยาบาลคนนั้นพูดด้วยรอยยิ้ม “เราเหลือเลือด
โอบอมเบย์ถุงสุดท้ายในคลังเลือด”

“เลือดของคุณไงคะ” หมอมีล่าบอก ทั้งที่ยังไม่เงยหน้าจาก
ข้อพับตรงแขนเรียว เจาะเข็มผ่านผิวหนังเข้าไปอย่างระมัดระวัง “คงจะ
โชคดีกว่านี้ ถ้าคุณมีแค่เลือดกรุ๊ปพิเศษ ไม่ได้เป็นฮีโมฟีเลีย”

“ฉันก็อยากให้เป็นอย่างนั้นเหมือนกันค่ะ” คนอยากโชคดีกว่านี้
ยิ้มเศร้า ทำใจเรื่องอาการป่วยที่รักษาไม่หายนี้ได้แล้วตั้งแต่จำความ
ได้ แต่ลึกๆ เธอก็ยังอยากเป็นเด็กธรรมดาๆ ที่หกล้มหัวแตกแล้วไม่ต้อง
มานอนเตียงกับคำว่า ‘อาจจะเสียชีวิตได้’ เหมือนกับเด็กคนอื่นๆ
เหมือนกัน

“ถึงว่า แม่ทริหวัดเสีย่นาดูตอนรู้ว่าคุณได้รับอุบัติเหตุ” หมอมีล่า
เปลี่ยนเรื่องคุย “เป็นฉันคงแย่กว่านี้ ถ้าน้องสาวของฉันเลือดไหลทั้งๆ
ที่เป็นฮีโมฟีเลีย”

“แต่แผลไม่ใหญ่มากนักนะค่ะ อีกสักพักเลือดก็คงหยุดไหล”
พยาบาลสาวคนเดิมที่นำเลือดเข้ามาให้หมอมีล่าซิงพูด โดยตอนนี้เธอ
เปลี่ยนหน้าที่มาทำแผลด้านหลังให้น้องสาวหมอแมทริวอย่างเบามือ
แผลที่หากเป็นคนปกติก็คงเป็นแค่แผลเลือดชึ้นนั้น มีเลือดไหลออกมา
เป็นทางยาวจนดูน่ากลัว

“ยิ่งเลือดหยุดเร็วเท่าไร แม่ทริวก็จะหายอารมณ์เร็วเท่านั้น
ค่ะ” แสนดีกระซิบบอก เอี้ยวหน้าไปมองแผลที่หลังของตัวเองแล้วย่น
คิ้ว ผู้ชายคนนั้นเหวี่ยงเธอแรงเอาเรื่องกว่าที่คิดเอาไว้เหมือนกันนะ
ดูสิ ถลอกไปหมดเลย

คุณป้าเดือดหนักแน่คราวนี้...

“คุณหมอแมทริวโกรธมากค่ะ ตอนนี้กำลังทำแผลให้คุณ
วิลเลียมอยู่หน้าห้องตรวจ” พยาบาลสาวเล่าเหตุการณ์ที่เธอเห็น
ระหว่างทางที่นำเลือดเข้ามา

“ฉันจะให้คุณรอดูอาการอยู่ที่นี้ก่อนสักคืนนะคะ” หมอมีล่าเอ่ย หลังจากจัดการให้เลือดแก่คนไข้รายพิเศษของเธอเรียบร้อยแล้ว “คุณไม่มีงานใช้หรือเปล่าคะคุณแสนดี” เธอถามอย่างห่วงใย กังวลว่าเธอจะทำให้หญิงสาวเสียรายได้ก่อนใหญ่เพราะคำสั่งของตัวเอง

“ไม่ค่ะ ฉันว่างหลายวัน”

“อย่างนั้นก็ดีเลยคะ” มีล่าแยมยิ้ม รามือจากตัวของคนไข้แสนสวย แล้วหันไปหยิบแฟ้มเพื่อเขียนอาการของคนไข้ตามหน้าที่อย่างรู้งาน ก่อนจะปิดฉับแล้วเอ่ยอย่างเอื้อเฟื้อ “ฉันจะลองนัดหมอฮามิสให้คุณนะคะ คุณคงต้องการเขา”

หมอฮามิสคือหมอผิวหนังมือหนึ่งของโรงพยาบาล และมีล่าเชื่อว่าเขาจะต้องจัดการเรื่องรอยถลอกพวกนี้ให้หายไปจากผิวไร้ฝ้าของหญิงสาวคนนี้ได้ง่ายราวกับตีนิ้ว

“ขอบคุณมากมีล่า แต่ให้ผมคุยกับฮามิสเองเถอะ” แมทริวเอ่ยแทรกขึ้นมา หมอหนุ่มยืนรออยู่หน้าประตูราวกับรู้อยู่ก่อนแล้ว “คุณสั่งให้แสนดีนอนที่นี้หรือเปล่า” เขาถามด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเฉยเมยเช่นเดิม

“ทุกอย่างที่คุณต้องการค่ะ” ว่าแล้วหมอมีล่าค้อมหัวเป็นการเอ่ยลา ก่อนจะเลี้ยวออกจากห้องตรวจไปอย่างเงิบเขยิบ แต่กระนั้นเธอก็ยังไม่ลืมหันมาย้ำกับคนไข้ของเธอ “ครึ่งหน้าช่วยระวังตัวหน่อยนะคะคุณแสนดี ฉันอยากดูคุณเดินบนแคตวอล์กมากกว่าที่จะมานอนแบบอยู่โรงพยาบาล”

“จะพยายามค่ะ” แสนดีแบ่งรับแบ่งสู้ ยิ้มจืดเจื่อน มองตามหลังหมอมีล่าซึ่งเดินห่างออกไปจนสุดสายตา ก่อนจะทิ้งตัวลงนอนกับเตียงอย่างเหนื่อยล้า...และเตรียมพร้อมรับการสอบสวนชุดใหญ่จากพี่ชายของเธอ

“ไปห้องพักฟื้นก่อนค่อยคุยกัน” แมทริวสรุป หลังจากเห็น

สายตายอมจำนนของน้องสาว ส่วนวิลเลียมนั้นแค่ยกไหล่ ก่อนว่า

“ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น แต่เร็วหน่อยก็ดีนะ...” หนุ่มหล่อคนสุดท้ายของ
แห่งบ้านทเวนตีมือขึ้นกอดอก “ผมอยากจะชดช้อยเรื่องไอ้สวะนั้น
จะแย่ อยากรู้จริงๆ ว่ามันต้องการอะไรจากเรา”

“จะสงสัยไปทำไม ในเมื่อคำตอบก็นอนอยู่ตรงนี้” คำพูดของ
แมทธิวทำให้แสดรู้สึกเหมือนถูกสาดด้วยน้ำเย็น สลัดหายไปจาก
ไบรอันงามทันที

“พี่หมายถึงอะไร ตอนนี้เรามีอะไรที่ไหน ก็มีแต่แสดดีที่...”
วิลเลียมหยุดคำพูด กลายมาเป็นอ้าปากค้าง มองแสดสลับกับ
แมทธิวแล้วอุทานอย่างตกใจ “ฟิชั่นหรือแสดดี! มันอยากได้ฟิชั่นหรือ”

“ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น” แสดดีหลับตาปี พยายามจะทำใจ แล้วแก้ไข
สถานการณ์ไม่ให้แย่ลงไปกว่านี้ “นี่มันเรื่องเข้าใจผิด และเขาก็เป็น
แค่คนบ้า”

“มันอยากได้ฟิชั่นดี! ให้ตายสิ ฟิชั่นหรือว่ามันหมายถึงอะไร”
วิลเลียมเริ่มอาละวาด “มันหมายถึงสงครามไงล่ะ สงครามแย่ง
แสดดี!”

5

บริษัทแบล็คครอสส์

“ไอ้เวรนั่นมันเป็นใคร!” คำถามเดิมถูกเอ่ยด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราดแทบจะนับครั้งไม่ถ้วน ตั้งแต่ที่วิกเตอร์กลับเข้ามาในบริษัท “ฉันถามว่ามันเป็นใคร มีใครหน้าไหนจะให้คำตอบฉันได้หรือเปล่า หรือฉันเลี้ยงแต่พวกไร่น้ำยาเอาไว้!”

ผู้ที่ไม่เคยจะยับยั้งโทสะได้สักครั้งในชีวิต หันมาลงที่เหล่าลูกน้องได้อาณัติที่ยืนเรียงกันหน้าสลอน “ฉันถาม หูแตกกันหรือไง!”

“เขาชื่อ วิลเลียม เทรเวน ครับ” เนธานก้มหัว หันมาตอบคำถามหลังจากได้รับคำยืนยันว่าไม่มีการผิดตัวอย่างแน่นอนแล้วจากผู้ช่วย “เตรเวนคนสุดท้ายต้องครับนาย”

“พวกเตรเวนอย่างนั้นหรือ” วิกเตอร์เช่นเดียว นึกถึงหน้าของไอ้คนอ่อนหัดที่ต้องคอยให้ผู้หญิงตัวเล็กๆ ออกโรงปกป้องแล้วชู้อาฆาตตลอดชีพ “ไอ้เด็กอมมือนั้น...”

“ครับ เขาเป็นทายาทคนสุดท้ายของบ้านเตรเวน” เนธาน เลขาฯ คนสนิทของวิกเตอร์ยืนยันข้อมูลที่ตนได้รับมาอีกครั้ง แล้วม้มปากแน่นอย่างไม่สบายใจ “เขาคงเป็นผู้หญิงของพวกเตรเวน”

“เธอไม่ได้เป็น!” วิกเตอร์ตวัดหางตา จ้องหน้าลูกน้องของเขา

อย่างโกรธจัดที่กลัวยังไงมาพูดจาล้อหยๆ อย่างนี้ “ถึงจะเป็นฉันก็ไม่สน ฉันเจอเธอก่อน...มันต้องถอยให้ฉัน!”

“จัดข้อกับพวกเทรเวนไม่ใช่เรื่องที่ฉลาดเลยนะครับ” ลูกน้องดึงแล้วให้เหตุผล “จริงอยู่ที่พวกเทรเวนร่วมมือไปจากวงการนานแล้ว แต่นายก็รู้ว่าพวกนั้นกว้างขวางขนาดไหน...ถ้าขึ้นเรา...”

“ก็บอกแล้วว่าฉันไม่สน” มาเพียหนุ่มเอ่ยลอดไฝฟัน โมโหนักที่ลูกน้องของเขากล่าวหาว่าเขาเป็นพวกสมองกลวง ทำอะไรสิ้นคิด “ฉันไม่ยอมถอยให้อั้เด็กนั่นแน่ ถ้ามันอยากรจะวัดกับฉัน ฉันก็ยินดี”

“นายครับ...”

“ไปตามซาโรลเข้ามาหาฉัน” วิกเตอร์เปลี่ยนเรื่องฉับพลัน เรียกหาเลขาฯ อีกคนของเขาทันที “ส่วนพวกนายมีอะไรทำก็ไปทำ ถ้าฉันอยากได้อะไรฉันจะเรียกเอง”

“ครับ” เนธานผงกหัวรับคำสั่งแม้จะไม่เต็มใจก็ตาม เลขาฯ หนุ่มก้มหัวทำความเคารพก่อนจะหายออกไปจากห้อง ไม่นานผู้หญิงท่าทางเซ่อซ่าก็เย้ยหน้าเข้ามา

“ขอโทษค่ะ คุณวิกเตอร์ เนธานบอกฉันว่าเจ้านายเรียกดิฉันเข้าพบ” ซาโรล คือเลขาฯ อีกคนของวิกเตอร์ เป็นผู้ที่จัดการเรื่องเอกสารต่างๆ ในบริษัท ขยับเข้ามาในห้องด้วยท่าทางหวาดกลัว

นอกจากเธอแล้ว วิกเตอร์ไม่ได้จ้างพนักงานหญิงคนไหนอีกเลย เพราะฉะนั้น เธอจึงรับหน้าที่หนักกับการจัดการเอกสารทั้งหมดของบริษัทคนเดียว แต่ถึงอย่างนั้นแล้ว เธอก็ยินดีที่จะทำงานอยู่ที่นี้ เพราะเงินเดือนที่มากกว่ากันตามปกติแล้ว เธอคงต้องทำงานสามที่ในเวลาเดียวกันถึงจะเท่าค่าจ้างที่วิกเตอร์ยอมจ่ายให้เธอ และแม้งานจะหนักแสนหนักขนาดไหน เธอก็ไม่เคยบิปากบ่น

“ไม่ทราบว่เจ้านายอยากได้อะไรคะ”

“แซนดี้...” วิกเตอร์พูดออกไปเพียงคำเดียว ตาคมมีแววเน่ๆ

จนซาโรลตัวแข็ง

“เจ้านายหมายถึงอะไรคะ...” ซาโรลค่อยๆ ปิดประตูห้องแล้วย่องเข้ามาที่โต๊ะตัวใหญ่อย่างหวาดหวั่น ในแวตตาของหญิงสาวมีความไม่แน่ใจเพียงเล็กน้อยก่อนถาม “เจ้านายหมายถึง แชนดี สรินทรา หรือเปล่าคะ”

เลขาฯ สาวถาม เพราะจากคำว่า ‘แชนดี’ ที่เจ้านายบอกมา เธอคิดออกอยู่เพียงคนเดียวเท่านั้น นั่นก็คือนางแบบมาแรงแห่งยุคที่ตอนนี้ปรากฏตัวอยู่บนป้ายโฆษณาทุกมุมถนน

“ใครนะ” วิกเตอร์หลุดอาการย่นหน้า หันมองหน้าซาโรลอย่างสับสน “เมื่อไหร่พูดว่าใครนะ พูดอีกทีซิ” เขาแน่ใจว่าเขาได้ยินคำว่า ‘แชนดี’ แต่ในโทนเสียงที่แตกต่างออกไป แถมชื่อเมื่อครูนี้อย่างฟังด้วยชื่อแปลกๆ ที่ฟังดูแล้วไม่น่าจะใช้ชื่อของคนอเมริกัน

“คุณแชนดี สรินทรา ไงคะ” ซาโรลพูดด้วยเสียงที่ฟังแล้วชวนให้คิดว่าแค่นี้ไม่รู้หรือ “เธอเป็นนางแบบ มีป้ายอยู่ทุกมุมถนนเลย”

“ทำอย่างกับฉันสนใจดูป้ายโฆษณาพวกนั้นอย่างจังแหละ” วิกเตอร์ทำเสียงไม่พอใจในลำคอ “มีรูปนางแบบคนนั้นหรือเปล่า เอามาให้ฉันดูสิ”

“ไม่มีหรอกค่ะ...แต่โอ๊ะ...รอดิวยะคะ” เธอทำท่าจะส่ายหัวแล้วก็เปลี่ยนเป็นนิกได้ จากนั้นก็แจ้นออกไปจากห้อง ก่อนจะกลับมาพร้อมถุงกระดาษในมือ “ดิฉันสั่งทางอินเทอร์เน็ต แต่สั่งตอนพักนะค่ะ”

วิกเตอร์มองเลขาฯ ของเขาที่แก้ตัวจ้อละหวั่นด้วยสายตาซึ่งกะต่าย จะมีสักวันหรือเปล่าที่ชีวิตของเขาจะเหมือนคนปกติ ที่ไม่ต้องมีพวกบ้าบอมาคอยวนเวียนก่อความรำคาญอยู่อย่างนี้

“ตกลงเธอมีรูปหรือเปล่าซาโรล อย่าทำให้ฉันต้องเสียเวลา” เจ้านายหนุ่มเร่งอย่างเปื้อนอาย

ซาโรลจึงได้แต่พยักหน้าหงิกๆ แล้วรีบส่งแผ่นกระดาษจากถุง
ชุดชั้นในให้เจ้านาย

มันเป็นเพียงกระดาษบอกยี่ห้อชุดชั้นในที่เธอส่งมา รายละเอียดเกี่ยวกับแรงบันดาลใจ และเหนือกว่านั้นก็คือ รูปนางแบบที่อยู่
บนนั้น...

วิกเตอร์รับกระดาษมาอย่างไม่มีทางเลือก ไม่ได้คิดว่าเขาจะต้อง
เจอผู้หญิงที่ทำให้เขาหงุดหงิด และไม่คิดว่าเธอจะมาเป็นนางแบบชุด
ชั้นใน นี่มันบ้ากันไปใหญ่แล้ว!

มาเพียหนุ่มมกมือขึ้นลูบหน้าเพื่อเรียบเรียงเรื่องราวในหัว และ
เพื่อข่มอารมณ์คุกรุ่นในอก แล้วกัดฟันถามอย่างข่มอารมณ์

“วิลเลียม เทรเวน นี่...ใช่คนเจ้าชู้ๆ ที่นอนแต่กับพวกนางแบบ
ไซม์ย” เขาถามเพื่อความแน่ใจ เคยได้ยินข่าวเรื่องความเจ้าชู้ของ
ทายาทบ้านเตรเวนมาบ้าง แต่ไม่แน่ใจว่าเป็นคนพี่หรือคนน้องที่มีข่าว
กับผู้หญิงไปทั่วฮอลลีวูด “ฉันเข้าใจถูกหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ คนนี้แหละ ไม่ผิดตัวแน่” ซาโรลยืนยัน “แต่เขาเกี่ยว
อะไรกับคุณแสนดีล่ะคะ ตอนนี้อยู่กับคนพี่หรือคนน้องที่มีข่าว

วิกเตอร์นั่งฟังกับคำพูดนั้นของเลขาฯ ผู้หญิงที่เขาเจอวันนี้นคงจะ
เป็นแองจี่สินะ ถ้าอย่างนั้นก็เห็นกันได้ง่ายๆ แล้วว่าไอ้เด็กเตรเวนนี่ไม่ได้
โง่ หรือสมองกลวงอย่างที่เขาคิดเอาไว้เหมือนตอนแรก...เพราะมันได้
ตะเพิดแม่แองจี่เพื่อแซนดี้ ผู้หญิงที่เขาหมายตาเอาไว้ตั้งแต่แรก...
หมายตาเอาไว้ก่อนมันด้วยซ้ำ!

“เอ...แต่อาจจะเกี่ยวก็ได้นะค่ะ เพราะเธอก็เป็นหนึ่งในผู้บริหาร
ของห้องเสื้อ Sandee' brand ที่เป็นของคุณป้าเขาอยู่นี่ค่ะ”

“ว่าไงนะ” และก็อีกเช่นเคย วิกเตอร์ที่ไม่รู้เรื่องซุบซิบของพวกเขา
เซเลบทำหน้าหงาย ไม่เข้าใจว่าเลขาฯ ของเขาพูดถึงเรื่องอะไรกันแน่
“คืออย่างนี้ค่ะ...” ซาโรลดึงเก้าอี้ตรงข้ามไปนั่งโดยไม่ขออนุญาต

“คุณแสนดีคนนี้เนี่ย เป็นคนที่ทุกๆ คนคาดว่าจะเข้ามาเป็นผู้บริหารคนต่อไปของ Sandee’ brand เพราะว่าสนิทกับคุณณานิน ป้าของวิลเลียม เทรเวน มาก บางคนถึงกับพูดว่าคุณณานินสั่งให้คุณแสนดีไปเปลี่ยนชื่อ เพื่อที่จะให้คล้องจองกับชื่อห้องเสื้อเลยนะคะ แต่ดิฉันว่าไม่ใช่หรอก...เรื่องนี้ต้องมีอะไรมากกว่านี้แน่ๆ แต่ก็อีกนั่นแหละคะ ครอบครัวยุทธเทรเวนเคยทำอะไรเป็นข่าวที่ไหน ก็เห็นจะมีแค่คนน้องชายนี้แหละที่ขยันเป็นข่าวดังไม่เว้นแต่ละวัน”

“นี่หมายความว่าผู้หญิงที่ชื่อแสนดีถูกวางตัวให้เป็นสะใภ้คนเล็กอย่างนั้นใช่ไหม” วิกเตอร์พอจะเดาเกมออกแล้วในตอนนี้ คิดหรือว่าแค่เราจะถอย...ชาติหน้าตอนบ่ายๆ โน่นละ

“ไม่มีใครหวังให้เธอเป็นสะใภ้เล็กหรอกคะ” เลขาฯ สาวเบ๊หน้าสายหัวให้แก่ความคิดไม่เข้าท่าของเจ้านาย ก่อนจะพูดถึงสิ่งที่น่าจะเป็นไปได้มากกว่า “เขาพูดกันว่าเธอจะมาเป็นสะใภ้ใหญ่ต่างหากละ กับคุณแมทธิว เทรเวน คุณหมอมคนที่หล่อๆ ใจคะ”

“แล้วเรื่องบ้านี่มันจริงแค่ไหน” วิกเตอร์ซักสีหน้า นี่ตกลงเรื่องมันเป็นอย่างไรกันแน่ ทำไมถึงได้ซับซ้อนจนน่ารำคาญขนาดนี้ “มีอะไรที่พอจะยืนยันข่าว...อะไรนี้ได้บ้างมั๊ย”

ซาโรลย์กโหล่ ขำซุบซิบปากต่อปากแบบนี้เอาหลักฐานอะไรได้ จะมีก็แต่ตัวหนังสือในไซเชี่ยลมีเดียเท่านั้น “ไม่มีหรอกคะ ก็อย่างที่ดิฉันบอก...นอกจากคุณวิลเลียมแล้ว พวกเทรเวนไม่เคยทำอะไรให้ตัวเองเป็นจุดสนใจ หรือเป็นเป้าให้โดนโจมตี ฉลาดกันทั้งบ้าน”

“เธอบอกว่าแม่แสนดี...อะไรนี่เป็นผู้บริหารใช่ไหม” วิกเตอร์เลิกคิ้วถาม สมองทำงานและประมวผล วางแผนในหัวอย่างรวดเร็วจนเลขาฯ ลอบกลืนน้ำลายฝืดๆ ลงคออย่างยากลำบาก “นั่นหมายความว่า ผู้หญิงคนนั้นต้องอยู่ที่ห้องเสื้อเส็งเคร็งนั่น ฉันคิดถูกหรือเปล่า”

“อันที่จริงดิฉันก็พูดอย่างนั้นค่ะ” ซาโรลเอ่ย แล้วขยับตัวอย่าง อึดอัด “แต่ส่วนใหญ่เธอจะอยู่ที่บริษัทมากกว่า เธอเป็นผู้บริหาร ไม่ใช่ ดีไซเนอร์นี่คะ”

“ตกลงแล้วเธออยู่ที่ไหนกันแน่” เสียงของเขาหัวนขึ้นอีกระดับ “ร้านเสื้อผ้าหรือบริษัท เอาให้แน่ ซาโรล”

“ดิฉันคิดว่าบริษัทค่ะ” แม้ว่าเธอจะเป็นแฟนคลับตัวยงของ นางแบบสาว แต่ซาโรลก็ยังไม่กล้าฟันธงลงไปว่าเสน่ห์จะอยู่ที่ใด “ถ้า เธอชอบถ่ายรูปลงไอจีก็คงดี” ประโยคหลังคล้ายบนกับตัวเองมากกว่า จะเอ่ยจริงจัง

วิกเตอร์จึงทำเพียงพยักหน้าส่งๆ เอ่ยเปลี่ยนเรื่องอีกครั้งเมื่อ สรุกับตัวเองได้ว่าเขาจะต้องทำอะไรต่อไป “โอ้หมอนั่นเป็นยังไง บ้าง”

“หมอนั่น...อ้อ...” ซาโรลครุ่นคิดอยู่เพียงครู่ ก่อนนี้ก้อออกอย่างรวดเร็ว พลันใบหน้าไม่แน่ใจของเธอก็กลายเป็นนี้ก้อออก ก่อนจะกลายเป็น หดหู่และหวาดกลัว “อาการของเขายังคงที่ตั้งแต่มารถึงค่ะ คุณหมอ ตรวจดูอาการตลอดเวลา” เธอรายงานอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง “แต่ อาการเขาก็ยังหนักอยู่”

“ถือซะว่าเป็นค่าเหนื่อยที่ฉันต้องวิ่งตามเพื่อนของมันจนเสีย เวลาเปล่าๆ ปล่อยให้มันตายวันก็แล้วกัน” วิกเตอร์ส่งเสียงในคอ ยิ้ม สมเพชให้คนในความคิดที่ตอนนี้คงนอนหยอดน้ำเกลืออยู่ที่ไหนสักแห่ง ในบริษัทเขา “แค่บอกว่าฉันจะหายายตัวแสนนั้นเจอที่ไหนก็สิ้นเรื่อง จะได้ไม่ต้องมาเจ็บตัวอย่างนี้”

“เขาปกป้องเพื่อนของเขาค่ะ” ซาโรลอกรับแทนชายผิวสีที่เธอ ไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อ

“เรื่องนั้นฉันรู้ แต่นึกไม่ออกอยู่ดีว่าอะไรที่ทำให้หมอนั่นจงรัก รักดีกับ...คุณเสน่ห์ของเธอขนาดนี้” ชายหนุ่มพยายามพูดให้เหมือน

ซาโรลเวลาเอ่ยชื่อหญิงสาว ก่อนจะทำหน้าบูดบึ้งเมื่อมันยังคงฟังพิกล ไม่เพราะเหมือนอย่างที่คุณเป็นเลขาฯ เอ่ย

“ดิฉันก็ไม่ทราบค่ะ แต่คิดว่าคุณแสนดีคงเป็นคนที่เขาเทิดทูนบูชามากที่สุดทีเดียว” ซาโรลออกความเห็น เธอไม่ได้พูดเกินจริงแต่อย่างใด เพราะการที่ใครคนหนึ่งยอมเจ็บตัว โดนซ้อมหนักขนาดไหนก็ไม่ยอมปริปากบอกแม้แต่ชื่อของคนที่เขาเรียกว่า ‘เพื่อน’ แล้วนั่น รับรองเลยว่าความสัมพันธ์ของชายคนนี้กับคุณแสนดีต้องไม่ธรรมดาแน่ “ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ปกป้องเธอขนาดนี้”

“ทำไมใครๆ ถึงได้อยากจะยอมตายเพื่อผู้หญิงคนนี้นัก” วิกเตอร์มัวแต่สบถอย่างหงุดหงิดใจ เลยไม่ทันเห็นสีหน้าแปลกใจของเลขาฯสาว “ไอ้เด็กเทรเวนนั่นก็คนหนึ่ง แล้วไหนจะไอ้หมอนี่อีก ดิฉันอยากรู้จริงๆ ว่านอกจากความสวยแล้ว ผู้หญิงคนนี้มีอะไรดีอีก”

“แล้วนอกจากความสวย เจ้านายยังติดใจอะไรเธออีกล่ะคะ” เลขาฯสาวย้อน นี่เจ้านายของเธอไม่ได้มองตัวเองเวลาอาละวาดตอนที่รู้ว่าคุณแสนดีมีผู้ชายเทรเวนเกาะเกาะก่อนอยู่แล้วบ้างเลยหรือไง

“เอ๊ะ” วิกเตอร์ชักสีหน้า พลังจ้องเขม็งตาขวางไปยังเลขาฯที่กล้าย้อนคำพูดของเขา “นั่นมันก็เรื่องของฉัน เธอจะยุ่งอะไรด้วย”

“อ้าว...” ซาโรลอ้าปากค้างแล้วบ่นอุบอิบ “ก็เจ้านายถามดิฉันก่อนเองนี่คะ”

“ไปให้เนธานเตรียมเอารถออก ส่วนเธอก็ดูไอ้หมอนั้นอย่าให้มันด่วนตายไปซะก่อน” วิกเตอร์สั่งอย่างมีอำนาจตามประสาแม่เพีย “ฉันยังต้องใช้ประโยชน์จากมันอยู่ สิ่งห้ามมันว่าอย่าเพิ่งตาย”

“ค่ะ” ซาโรลพยุงตัวลุกขึ้น พยักหน้ารับคำสั่งพอเป็นพิธีก่อนเอ่ย “ดิฉันขอตัวนะคะ” คนรู้ว่าความชวยกำลังมาเยือนบอกเร็วๆ ก่อนจะรีบแฉ้นออกไปจากห้องทำงานของเจ้านาย เพราะไม่อยากจะ

โดนนายจ้างกินหัวเอาตอนนี่

“อย่าคิดว่าจะปั่นหัวฉันได้นานกว่านี้นะ ได้เวลาเข้ากรงแล้ว
แม่นางสิงห์ของฉัน”